

ALEXANDER II

PAPA CLVI

Anno aerae Christi comm. MLXI.

Alexander II antea Anselmus, patria Mediolanensis, Lucensis episcopus, electus est Summus Pontifex kalend. octobris anno 1061, sed quo die inthronizatus sit, non constat. Sedit a die electionis annos XI, menses VI et dies XXI (1), temporibus Constantini Ducadis, mox Romani Diogenis, hinc Michaelis Ducadis C. F., in Oriente imperatorum, et Henrici IV Germaniae regis. Obiit in palatio Lateranensi die 21 aprilis anni 1073, et sepultus est in eadem basilica. Vacavit sedes vix ad diem.

Schisma vigesimum secundum.

Cum Agnes imperatrix, Henrici IV Germaniae regis mater, audivisset electum a cardinalibus Romae Alexandrum Papam, ipsa, filiusque (imminebat siquidem gravissimum Ecclesiae periculum a Basiliense pseudo-synodo per Henricum regem, Parmensis episcopi, qui regius erat cancellarius, suasu coacta) graviter tulere, Cadolumque Parmensem episcopum a Placentino dumtaxat, et Verceilensi episcopis ipsa die festivitatis apostolorum Simonis et Iudae in Papam eligi faciunt, scilicet 27 die ab Alexandri II legitimi Papae electione. Hic antipapa, quum Roma, in mense aprilis anni sequentis frustra obsessa, clam cum magno dedecore paucis admodum eum comitantibus aufugisset, ipsa die vigiliarum apostolorum Simonis et Iudae ab omnibus Theutonicis et Italicis episcopis, in Osboriensi concilio congregatis, damnatus est, atque depositus: quod etiam postea a Mantuano quoque concilio factum.

(1) Sic habet primus Vignolii catalogus, in secundo adduntur dies 14; octavus ex praefixis Criticae Baronianae habet annos XI, m. V, d. XXII, computato fortasse depositionis die.

I.

Monasterium Fructuariense sub Apostolicae Sedis protectione recipitur, confirmaturque permutatio terrae cuiusdam, inter abbatem et Albertum Yporegensem episcopum inita (1).

SUMMARIUM

S. Willelmus Divionensis abbas monasterii Fructuariensis extractor. — Omnimoda monasterii immunitas. — Confirmatio permutationis. — Anathema, etc.

Alexander servus servorum Dei Alberto venerabili abbati sanctae Fructuariensis Ecclesiae, suisque successoribus, salutem et apostolicam benedictionem.

Cognoscentes, quod Fructuariense coenobium, quod constructum est a D. Willelmo abbate Divionensis coenobii, iam olim a praedecessoribus nostris Ioanne, et Benedicto, item Ioanne, Clemente, atque Leone totius libertatis et securitatis munitum est, et nos humillimis precibus abbatis ipsius monasterii, nomine Alberti, annuentes, corroboramus nostri etiam privilegii firmitate, ut sub tuitione Apostolicae Sedis constitutum, nullius alterius Ecclesiae potestati ullo modo subdatur; ideo Dei, sanctique Petri, ac nostra auctoritate statuimus, ut neque in mundanis neque in ecclesiasticis rebus vel ordinationibus nullus homo etc. aliqua gravamina vel praeiudicia audeat inferre; sed omnia, quae collata sunt eidem coenobio, et usque in finem saeculi conferenda in quibuscumque rebus mobilibus et immobilibus, in potestate et ordinatione abbatum ipsius loci sine alicuius contradictione consistent. Igitur praecipientes praecipimus, et statuentes statuimus ex auctoritate beati Petri principis apostolorum, ut nulli liceat etc.

Insuper etiam confirmamus, et ex nostra auctoritate constituimus, ut supradictum monasterium in perpetuo teneat et possideat sine alicuius contradictione terram, et decimas, quas Albertus Ypo-

(1) Ex vet. Cod. Vatic.

S. Willelmus Divionensis abbas, monasterii Fructuariensis extractor.

Omnimoda monasterii immunitas.

Confirmatio permutationis

riensis episcopus commutavit cum Alberto abbate praedicti monasterii, sicut in cartula commutationis continetur, anno ab incarnatione Domini nostri Iesu Christi 1063, secundo die mensis februarii, indictione prima; sed ne iis sanctis ordinationibus quispiam invidus vel audax rebellis praesumat obviare, Apostolica censura interdicens et prohibemus sub divini iudicii obstestatione, atque anathematis interminatione. Ideo etc. Datum in sacro Lateranensi palatio decimo kalendas aprilis per manus Petri bibliothecarii S. Romanae Ecclesiae acholyti, vice domini Annonis Coloniensis archiepiscopi, et ipsius S. R. E. archi-cancellarii, anno vero secundo domini Alexandri secundi papae, ab incarnatione Domini MLXIII, indictione prima.

Dat. die 23 martii anno Domini 1063,
pontif. Alexandri anno II.

II.

Alexander PP. in concilio Romano incestuosorum errorem damnat (1).

Ad Sedem Apostolicam perlata est quaestio noviter exorta de gradibus consanguinitatis, quam quidam legum et canonum imperiti excitantes, eosdem propinquitatis gradus contra sacros canones et ecclesiasticum morem numerare nituntur: nova et inaudito errore affirmantes, quod germani fratres vel sorores inter se sint in secunda generatione, filii eo-

(1) Per illud tempus error incestuosorum a quibusdam iureconsultis excitatus atque defensus est, qui auctoritate Iustiniani imperatoris eadem ratione, qua in successionebus, gradus consanguinitatis numerandos esse docebant. Impugnavit eum errorem prae caeteris Petrus Damiani. Cumque eius scriptis tolli non posset, et ad eum comprimendum auctoritate apostolica opus esset, Alexander Papa Romae synodum indixit, in qua contra defensores illius erroris hoc decretum edidit, cuius pars a Gratiano describitur, 35, *quest. 4, cap. Ad Sedem Apostolicam, etc.* Nos vero integrum exscriptimus ex *Harduin. Collect. Concil. tom. VI, par. 1, col. 1102.*

rum, vel filiae in quarta, nepotes vel nepotes in sexta: talique modo progeniem computantes, et huiusmodi sexto eam gradu terminantes, dicunt, deinceps viros ac mulieres inter se posse nuptialia iura contrahere. Et ad huiusmodi profanum errorem confirmandum, in argumentum assumunt saeculares leges, quas Iustinianus imperator promulgavit de successionebus consanguineorum: quibus confisi ostendere moliantur, fratres in secundo gradu esse numeratos, filios eorum in quarto, nepotes sint in sexto. Sic seriem genealogiae terminantes, numerationem sanctorum Patrum, et antiquam Ecclesiae computationem ad nos usque perductam perversa quadam calliditate disturbare nituntur. Nos vero, Deo annuente, in synodo habita in Lateranensi consistorio, convocatis ad hoc opus episcopis et clericis, atque iudicibus diversarum provinciarum, denique diu ventilatis legibus et sacris canonibus, distincte invenimus ob aliam atque aliam causam, alteram legum fieri, alteram canonum computationem. In legibus siquidem ob nihil aliud ipsorum gradum mentio facta est, nisi ut haereditas, vel successio ab una ad alteram personam inter consanguineos deferatur: in canonibus vero ob hoc progenies computatur, ut aperte monstraretur usque ad quotam generationem a consanguineorum sit nuptiis abstinendum. Ibi praescribitur, ut haereditas propinquis modo legitimo conferatur: hic vero ut rite et canonice inter fideles nuptiae celebrentur. In legibus distincte non numerantur gradus, nisi usque ad sextam, in canonibus usque ad septimam distinguuntur generationem. Hac igitur de causa, quia haereditates nequeunt deferri nisi de una ad alteram personam; ideo curavit saecularis imperator in singulis personis singulos praefigere gradus. Quia vero nuptiae sine duobus non valent fieri personis, ideo sacri canones duas in uno gradu constituere personas. Utramque tamen computationem, si attente, et

Quem auctoritate Iustiniani legum astruere,

Atque receptam ab Ecclesia computationem infirmare conantur.

In synodo Lateranensi quaestio agitata, diversaque legum ac canonum computationem fieri sancitum est.

subtiliter perspecta fuerit, idem sensisse, et eandem esse in eis sententiam, atque ad eundem terminum convenire manifestissimum erit. Iustinianus namque usque ad quem gradum consanguinitas ipsa perduret, in suis legibus non definiit; canones vero ultra septimam nullam numeraverunt generationem. Sexto quippe gradu determinato, in ipsis legibus subintulit imperator: *Hactenus ostendisse sufficiat, quemadmodum gradus cognationis numerentur. Namque ex his palam est intelligere, quemadmodum anteriores quoque gradus numerare debeamus: generata quippe persona semper gradum adiicit.* Ecce in his brevibus verbis aperte ostenditur, tales gradus, quales isti computant, non tantum usque ad sextam, verum etiam ultra numerari debere, quippe cum ultra sextum anteriores gradus numerandos esse decernat; ubi enim anteriores nominat gradus, aperte indicat non sex tantum modo esse gradus, sed sex finis, adhuc alios numerandos. Nec mirum, cum in praecedentibus ipse firmavit imperator, decimo etiam gradu consanguineos sibi inter se posse succedere. Cum enim decimum nominat, non esse tantum modo sex, luce clarius confitetur. Hi ergo evigilent, et aciem mentis, si possunt intendant, quos hactenus istius modi perculit error. Enim vero ubi secundum leges inter agnatos, vel cognatos defertur successio, consanguineos esse non dubium est. Neque enim sibi succederent, nisi inter se parentelae vinculo tenerentur; succedunt autem inter se, teste Iustiniano, in decimo gradu: consanguinei sibi sunt, qui sibi succedunt. Quod si in decimo gradu consanguinei sibi existunt, non est terminata consanguinitas, ut isti fatentur, in sexto tantum modo gradu. Quid igitur dicent? computatis namque gradibus, sicut isti numerant, aut finitur consanguinitas in sexto gradu, aut non. Si finitur, fallaces erunt leges, quibus isti nituntur quae in decimo gradu sibi succedere

consanguineos iubent. Quod si non finitur consanguinitas, in isto sexto gradu; falsi dici erunt ipsi, qui ultra illum sextum gradum nolunt computare consanguinitatem. Igitur, aut leges erunt falsae, aut isti qui sic finiunt generationem. Sed ut veridicae leges, et veraces sint canones, dicamus hoc quod veritas habet: scilicet quod non terminatur consanguinitas in huiusmodi sexto gradu, sed terminatur secundum canones in septimo gradu: utraque enim computatio, sicut superius diximus, uno fine concluditur. Namque duo gradus legales unum gradum canonicum constituunt. Fratres itaque, qui secundum saeculares leges dicuntur in secundo gradu, iuxta canones numerantur in primo; filii fratrum qui illic numerantur in quarto, hic computantur in secundo, nepotes, qui in sexto ibi, istis numerantur in tertio; sic deinceps, qui in legibus scribuntur in octavo, et decimo, in canonibus definiuntur in quarto, et quinto. Atque hoc modo de reliquis sentiendum est, ut (1) secundum canones dicuntur in sexto, vel septimo, secundum leges accipiantur in duodecimo, vel quarto decimo. Hanc computationem intelligens prudentissimus Papa Gregorius, dum quaereretur in quota generatione coniungi fideles debeant, ipsas saeculares leges in testimonium adducens, Augustino Anglorum episcopo sic scripsit: *Quaedam terrena lex in romana republica permittit, ut sive fratris, et sororis, sive duorum fratrum germanorum, seu duarum sororum filia et filius misceantur. Sed experimento didicimus, ex tali coniugio lobolem non posse succrescere. Unde necesse est ut iam in tertia, vel quarta generatione copulatio fidelium licenter sibi coniungi debeat. Nam a secunda quam praediximus omnimodo debent abstinere.* Ecce hic aperte monstratur filios et filias fratrum in secunda generatione numerari. Et si fratrum filii et filiae numerantur in secunda, fieri non potest, ut ipsi fra-

(1) Adde qui.

Verum errare novatores ex allata Iustiniani sententia evincitur:

Neque sensum legis imperatoriae intelligisse ipsos demonstratur.

Quin et sui errore abducti, aperte sibi aut legi contradicunt.

Anathema, etc.

Novus canonum imperitorum error in gradibus consanguinitatis supputandis.

Leges namque verbis difformiter, re cum canonibus congruunt.

Quibus Gregorius PP. accedit auctoritas Augustini Anglorum episcopi.

Recta consanguinitatis computandae ratio.

tres non sint in prima. Quod si fratres computantur in prima, filii eorum in secunda: dubium non est, quin eorum nepotes sint in tertia, pro nepotes in quarta, sic de reliquis usque ad septimam. Sed sunt quidam qui ex Gregorii verbis, quibus ait, ut in tertia, vel quarta generatione copulentur fideles, occasionem accipiunt illicita matrimonia contrahendi: dicentes se hoc iuste facere, quod prudentissimus doctor sua sententia diffinit. Isti itaque qui se hoc velamento defendere nituntur, advertant in eiusdem patris sententiis, hoc non generaliter cunctis, sed specialiter Anglorum genti mandasse. Nam postmodum a Felice Messanae Siciliae praesule requisitus, an hoc quod Augustino mandaverat, generaliter cunctae Ecclesiae tenendum esset, apertissime firmavit, non aliis hoc, quam illi genti mandasse: ne bonum, quod caeperant, metuendo austeriora desererent. Sed et illis postquam in fide essent firma radice solliditati (1), et universali Ecclesiae, censuit semper esse tenendum, ut nullam de propria consanguinitate vel affinitate, infra septimam generationem aliquis sibi audeat coniugio copulare. Ecce aperte monstratum est, ex verbis ipsius legis, et auctoritate prudentissimi Papae Gregorii, quid de gradibus consanguinitatis numerandis sentire debeamus. Quamvis alia quoque ratio parimodo ipsos retineat adversarios. Nam si, ut ipsi fatentur, in illo sexto gradu consanguinitatis finiretur: omnes personarum ramusculos, qui ultra illum gradum in pictura arboris continentur, velut superfluos oporteret detruncari. Sed quia omnes, qui in praedictae arboris pictura numerantur, ex una parentela consistunt, numquam sine diminutione consanguinitatis a se poterunt separari: veluti non sine damno cuiusque personae valent a proprio corpore, manus, brachia, et pedes truncari. Illa quoque sacrorum praecepto canonum, quae iubet a propria abstinere consan-

(1) *Lego solidati.*

guinitate, quamdiu generatio recordatur, aut memoria retinetur, nec a praedicta parentelae discrepat computatione. Nam in septem gradibus, si canonice et usualiter numerentur, omnia propinquitatum nomina continentur. Ultra quod nec consanguinitas invenitur, nec nomina graduum reperiuntur, nec successio potest amplius prorogari, nec memoriter ab aliquo generatio recordari. Ne vero in hac consanguinitatis computatione aliqua de hinc valeat ambiguitas remanere: aliam quam quidam faciunt numerationem in hac etiam disputatione duximus finiendam. Sunt enim quidam qui non a fratribus, sed a filiis eorum, id est, patruelibus vel consobrinis genealogiam numerare incipiunt: docentes filios fratrum in prima generatione computari debere: quia fratres quasi quidam truncus, ex quo caeteri ramusculi oriuntur, existunt. Sed nec ista graduum computatio, si bene intellecta fuerit, ab ea, quam superius exposuimus, in sententia poterit esse diversa. Isti enim qui numerandi initium sumunt a filiis fratrum non progrediuntur ultra sextam generationem, sed sicut totius mundi sex aetates existunt, et humanae vitae itidem sex tantummodo autumant computandas esse generationes: quibus finitis, novae conjunctionis dicunt posse fieri initium, ut quasi fugientem revocare possint consanguinitatem. Nec itaque computatio, quae incipit a fratrum filiis, et numerat usque ad sextam generationem, tantumdem valet, quantum ea quae incipit a fratribus, et computat usque ad septimam. Nec ulla in sensu existit diversitas: quamvis in numero graduum varietas videatur. Ultima enim generatio, si initium numerandi sumat a fratribus, septima invenitur; si a filiis fratrum, reperitur sexta. Taliter igitur determinatis gradibus consanguinitatis, apostolica vos auctoritate monemus, fratres et filii, ut omnibus, sic seriem genealogiae computandam esse intimetis, quemadmodum sancti Patres numerandam esse sauxerunt, et antiquus mos sanctae et

In septem gradibus, canonice numeratis, omnia propinquitatum nomina continentur.

Variae in consanguinitatis computatione sententiae quae probe intellectae ab exposita superius non differunt in sensu;

Sed tantum in apparenti numero graduum.

Definitio circa determinationem quaestiois.

Anathema contra eos qui ab Ecclesia super hac re dissentiant.

universalis Ecclesiae per longa tempora olim computasse monstratur. Nam si quis perversa et obstinata mente a recto tramite Apostolicae Sedis deviare voluerit, et aliter quam nos in nuptiis celebrandis gradus parentelae numerare contenderit; primum pro sua temeritate caelesti poena plectetur, postmodum vero gladio perpetui anathematis se noverit iugulandum. Datum Romae, etc.

III.

Bulla pro stabilitate honorum Rivipollensis monasterii contra cuiuscumque personae infestationem (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Excommunicatio contra detinentes bona monasterii huius. — Abbas simoniace non eligendus.

Alexander episcopus servus servorum Dei, fratribus, in Rivipollensi coenobio sub Dei Genitricis tuitione degentibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium.

Quoniam divina favente clementia cum Apostolicae Sedis regimine cunctarum Ecclesiarum sollicitudo nobis incumbit, idcirco iustis petitionibus quorumcumque fidelium nos convenit annuere, et ad nostrae pietatis auxilium confugientes auctoritatis apostolicae clypeo munire. Quocirca dilectionis ac fraternitatis vestrae literas per fratrem S. suscipientes, et quod in eis expetere videbamini, diligentissime perpendentes, quoniam iustam petitionem, et auctoritate nostra ad perlicendum non indignam iudicavimus, vestris petitionibus acquiescere non recusavimus. Unde vos debita charitate monemus, ut professionis sanctae propositum, quod Deo aspirante suscepistis, pro viribus semper custodiatis, nec ab illo in neutram partem ullo modo deflectatis. Episcopus autem, comites, principes, magistratus et potentes, vestra vicinia incolentes, pa-

(1) Ex archiv. monasterii huius edidit Baluzius in Append. Marcae Hispan. n. ccliv.

terna solitudine commonemus, ut vestri coenobii semper in omnibus adiutores, defensores ac propagatores existant, et quoscumque contrarios, vel ad nocendum avidissimos esse viderint, digna censura coerceant, quatinus et a Deo retributionem percipiant, et apostolicae simul ac nostrae benedictionis participium habeant. Illos vero, qui praedia, quae vobis iure debentur, dono abbatum non satis digne praesidentium, seu rapina, vel invasione, sive qualicumque iniusta occasione possidere videntur, auctoritate apostolica convenimus; et insuper interminando mandamus, ut illa nequaquam retineant, sed, sicut Dei esse noscuntur, ita Deo quanto citius reddere studeant. Quod si postquam hanc nostrae paternitatis interminationem audierint, infra sex mensium spatium reddere distulerint, sciant se a totius Ecclesiae corpore separandos, et perpetuae excommunicationis iaculo feriendos, donec resipiscant, et digna poenitudine satisficiant. Porro commonemus, et apostolica simulque canonica auctoritate praecipimus, ut nullus amodo et deinceps vestri coenobii regimen per simoniacam haeresim obtineat, nec qualicumque ingenio ante vel post acceptum honorem per pecunias locum abbatis arripiat. Quod qui praesumpserit, quamdiu retinere tentaverit, telo iustissimae damnationis subiacebit. His igitur vestri voti peractis, hortamur dilectionem vestram, ut semper ad meliora proficere studeatis, et pro nobis, ac totius Ecclesiae statu, intentissimas et assiduas preces indeficienter ad Deum effundere non negligatis, quatenus divinae protectionis et apostolicae benedictionis participes esse valeatis. Amen.

Data xii kal. iunii anno MCCCII indictionis Christi, indictione xv.

Dat. die 21 maii anno Domini 1063, pontif. Alexandri anno II.

Excommunicatio contra detinentes bona monasterii huius.

Abbas simoniace non eligendus.

Perperam Gregorii PP. verba quae specialiter Anglis directae sunt, ad proprium errorem confirmandum transferunt.

Quod et ipsius Pontificis declaratio ad praes. Sicilinae Felicem colligitur.

Id ipsum ex arboris genealogici pictura clare patet.

IV.

Confirmatio canonicae in Pisana Ecclesia erectae, et bonorum ad eam pertinentium (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Bonorum confirmatio. — Decretum immunitatis pro bonis canonicae. — Anathema contra ea sibi usurpantes.

Alexander episcopus servus servorum Dei, Gerardo vener. canonico salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium.

Ad Apostolicae Sedis speculam sublimati et ad sollicitudinem et curam omnium Ecclesiarum non nostris meritis, sed divina solummodo dignatione promoti, oculos discretionis, manusque consilii debemus avidius extendere, ubi pia religionis exercitia, et sollicitudinis ecclesiasticae instantiam comperimus fore. Proinde iustae petitioni tuae, quam respectu supernae remunerationis super incolumitate ecclesiae Sanctae Mariae, quae Pisanae civitatis dignoscitur principalis, audientiae nostrae approbavimus allatae, auctoritatis nostrae patrocinium consulentes exhibemus, et ut magis magisque pristinum devotionis tuae augeatur studium, benignissime exhortamur. Igitur iuxta sincerae petitionis tuae affectum canonicam supradictae Ecclesiae, quam tenes, sibi que iuste pertinentia omnia, et quicquid a te iuste acquisitum, vel Deo consentiente acquirendum est, Apostolatus nostri auctoritate, et per huius nostri privilegii paginam confirmamus: per omnia quidem interdicens, ut neque imperator, neque marchio, neque episcopus, neque cuiuslibet ordinis homo praefatas res agere vel causare, seu per aliquod ingenium praesumat diminuere. Quod si huic nostrae confirmationi aliquis ex his, quos supra memoravimus, debitaе obedientiae non inclinaverit, et supradictis rebus, contemptor Apostolicae Sedis, aliquo modo nocere praesumpserit, condignae excommunicationis gladio feriendum, et a communione

Bonorum confirmatio.

Decretum immunitatis pro bonis Canonicae.

Anathema contra ea sibi usurpantes.

(1) Edidit Ughell. Ital. Sac. tom. III.

sanctae Ecclesiae se omnimodis noverit esse separandum, et insuper viginti libras auri, medietatem Camerae nostrae, et medietatem tibi, sciat se esse compositurum.

Datum Lucae per manus Mainardi sanctae Ecclesiae Sylvae Candidae cardinalis, Apostolicae Sedis bibliothecarii, anno dominicae incarnationis MLXIII, indictione I.

Dat. anno Domini 1063, pontif. Alexandri anno II.

V.

Confirmatio donationum et privilegiorum, Conventriensi coenobio ab Edwardo rege concessorum (1).

SUMMARIUM

Leofridus dux Conventriensis monasterii fundator. — Eiusdem omnimoda exemptio ab omni etiam ordinarii iurisdictione. — Abbatis electio penes monachos. — Confirmantur privilegia omnia eidem concessa.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilecto filio Edwardo regi Anglorum salutem et apostolicam benedictionem.

Scriptorum vestrorum eloquia, incolumitatem vestram significantia, laeti suscipimus. Gratias itaque omnipotenti Deo retulimus, qui cordis vestri sinceritatem ad omnia utilia sanctae Matris Ecclesiae compungit. Proinde iuxta scripta vestra monasterio Sanctae Mariae de Conventria, ubi servorum Dei constituta est congregatio, a reverendae memoriae Leofrido duce nuper extracto, huiusmodi privilegia praesentis auctoritatis nostrae indulgemus, concedimus, atque confirmamus; statuentes, ut ipse locus regis praecipis, et privilegiis apostolicis fultus, per omnia tempora sine vexatione cuiuscumque diocesanis episcopi, aut alicuius iudicariae potestatis, cuiuscumque ordinis vel dignitatis sit, et semper, sicut praecipit et expetit benevolentia tua regalis, futuro tempore permaneat. Fratres igitur eiusdem loci idoneos ex se, vel ex qua vuluerint

Leofridus dux Conventriensis monasterii fundator.

Eiusdem omnimoda exemptio ab omni etiam ordinarii iurisdictione.

Abbatis electio penes monachos.

(1) Ex Monast. Anglic. tom. I, pag. 78.

congregatione, abbates sive decanos sibi per successiones eligendi habeant potestatem; et, ne impediatur, auctoritate apostolica prohibemus. Praeterea quicquid illi loco contulerunt, vel collatum est, vel conferetur, divina et nostra auctoritate roboramus. Necnon privilegia vestra ad honorem Dei pertinentia, quae ibi institui volueris, gratanti affectu annuimus, confirmamus, et confirmando imperpetuum stare decrevimus. Et infractores eorum aeterna maledictione damnamus. Acta anno dominicae incarnationis millesimo (1) quadragesimo tertio.

Confirmantur privilegia omnia eidem concessa.

Dat. anno Domini 1063, pontif. Alexandri anno II.

VI.

Declaratio decretorum editorum in concilio Romano I sub Alexandro PP. II, contra simoniacos habito (2).

SUMMARIUM

Exordium. — Damnatio simoniacae pravitatis. — Pro nunc tolerandas ordinationes gratis per simoniacos factas. — Sola urgente necessitate a sacris canonibus recedendum. — De caetero non admittendas huiusmodi ordinationes. — Missa notorii concubinari non audienda. — Huiusmodi concubinari a divinis suspensi. — De clericis castitatem servantibus. — Decimas retinentes excommunicari. — Ecclesiae per laicos non obtinendae. — Duae Ecclesiae non retinendae. — Per simoniam non ordinandum. — Consanguinea usque ad septimum gradum in uxorem non ducenda. — Contra ambitum in suscipiendo habitu monacali. — Laici non statim in sacris initiandi. — Obedientia sacris hisce canonibus debita.

Alexander episcopus servus servorum Dei, omnibus episcopis catholicis, cunctoque clero et populo, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium.

Vigilantia universalis Ecclesiae regiminis assiduam sollicitudinem debentes omnibus, quae in Constantiniana synodo nuper celebrata coram centum amplius episcopis,

(1) Lege sexagesimo. (2) Ex Concil. tom. XII, col. 157.

licet nobis immeritis praesidentibus, sunt canonice instituta, vobis notificare curamus; quia ad salutem vestram executores eorum vos esse optamus, et apostolica auctoritate iubendo mandamus.

CAPITULA.

I.

Primo namque inspectore Deo, sicut a sancto papa Leone, et a sanctae memoriae Papa Nicolao primum statutum est; erga simoniacos nullam misericordiam in dignitate servanda habendam esse decernimus (1); sed iuxta canonum sanctiones et decreta sanctorum Patrum eos omnino damnamus, ac in Ecclesia non praesse, apostolica auctoritate sancimus (2).

Damnatio simoniacae pravitatis.

II.

De his autem, qui non per pecuniam, sed gratis sunt a simoniaco ordinati; quia quaesita iam longo tempore, diutius ventilata est quaestio, omnem uodum dubietatis absolvimus, ita ut super hoc capitulo neminem deinceps ambigere permittamus. Quia igitur usque adeo haec venenata perniciosa hactenus inolevit, ut vix quaelibet Ecclesia valeat reperiri, quae hoc morbo non sit aliqua ex parte corrupta, eos, qui usque modo gratis sunt a simoniaco ordinati, non tam obtentu iustitiae, quam intuitu misericordiae, in acceptis ordinibus manere permittimus; nisi forte alia culpa ex vita eorum secundum canones eis obsistat. Tanta quippe talium multitudo est, ut dum rigorem canonici vigoris super eos servare non possumus, necesse sit, ut dispensatione ad pie condensationis studium nostros animos ad praesens inclinemus. Ita tamen, ut auctoritate sanctorum apostolorum Petri et Pauli omnimodis interdiciamus, ne aliquis successorum nostrorum ex hac nostra permissione regulam sibi, vel alicui sumat, vel praefigat; quia

Pro nunc tolerandas ordinationes gratis per simoniacos factas.

Sola urgente necessitate a sacris canonibus recedendum.

(1) Cap. Erga simoniacos I, q. I. (2) Decreta Nicolai PP. II.

non hanc aliquis antiquorum Patrum iubendo aut concedendo promulgavit, sed temporis nimia necessitas permittendo a nobis extorsit. De caetero autem statuimus, ut si quis in posterum ab eo, quem simoniacum esse non dubitat, se consecrari permiserit, et consecrator et consecratus non disparem damnationis sententiam subeant, ut uterque depositus agat poenitentiam, et privatus ab ea propria dignitate persistat (1).

III.

Praeter haec autem praecipiendo mandamus, ut nullus missam audiat presbyteri, quem scit concubinam indubitanter habere vel subintroductam mulierem. Unde sancta synodus haec a capite sub excommunicatione statuit, dicens: Quicumque sacerdos vel diaconus post constitutum beatae memoriae praedecessoris nostri sanctissimi papae Leonis aut Nicolai de castitate clericorum, concubinam duxerit palam, vel ductam non reliquerit, ex parte omnipotentis Dei, et auctoritate apostolorum Petri et Pauli praecipimus et omnino interdiximus, ut non cantet missam, neque evangelium, neque epistolam ad missam legat, neque in presbyterio ad divina officia cum his, qui praefatae constitutioni obediens fuerint, maneat, neque partem ab Ecclesia suscipiat (2).

IV.

Et praecipientes statuimus, ut hi praedictorum ordinum, qui iisdem praedecessoribus nostris obediens castitatem servaverint, iuxta Ecclesias, quibus ordinati sunt, sicut oportet religiosos clericos, simul manducant et dormiant, et quidquid eis ab Ecclesia competit, communiter habeant. Et rogantes monemus, ut ad apostolicam communem vitam summopere pervenire studeant, quatenus perfectionem consecuti cum his, qui centesimo fructu

(1) Cap. De caetero 1, q. 1. (2) Cap. Praeter hoc mandamus, dist. 32.

ditantur, in caelesti patria mereantur adscribi (1).

V.

Ut decimae, primitiae, seu oblationes vivorum et mortuorum reddantur a laicis, et in dispositione episcoporum sint; quas qui tenuerit, a sanctae Ecclesiae separetur communione (2).

VI.

Ut per laicos nullo modo quilibet clericus aut presbyter obtineat Ecclesiam nec gratis nec precio (3).

VII.

Nec aliquis presbyter duas Ecclesias obtineat (4).

VIII.

Ut per simoniacam haeresim nemo ordinetur, vel promoveatur ad quolibet officium ecclesiasticum, neque Ecclesiis praeficiatur.

IX.

Et ut de consanguinitate sua nullus uxorem ducat usque ad septimam generationem, vel quousque parentela cognosci poterit. Quod prius a Nicolao II statutum fuit (5).

X.

Et ut laicus uxorem simul habens et concubinam, non communicet Ecclesiae (6).

XI.

Ut nullus habitum monachalem suscipiat, spem aut promissionem habens, ut abbas fiat (7).

(1) Cap. eodem, § Praecipientes. (2) Cap. eodem in fine. (3) Cap. Per laicos 16, quaest. 7. (4) Cap. eodem 16, quaest. eadem. (5) 35, quaest. 20, cap. 17. (6) Cap. eodem. (7) Cap. Per laicos 16, quaest. 7.

De caetero non admittendas huiusmodi ordinationes.

Missae notarii concubinarum non audienda.

Huiusmodi concubinarum a divinis suspendi.

De clericis castitatem servantibus.

Decimas retinentes excommunicari.

Ecclesiae per laicos non obtineendae.

Duae Ecclesiae non retinendae.

Per simoniam non ordinandum.

Consanguinea usque ad septimum gradum in uxorem non ducenda.

Contra ambitum in suscipiendo habitu monachi.

XII.

Ut nullus laicus ad quemlibet gradum ecclesiasticum repente promoveatur, nisi prius, mutato habitu saeculari, divina consecratione inter clericos fuerit comprobatus. Vos ergo haec et alia sanctorum Patrum statuta fideliter, et christiana reverentia observate, si vultis sanctae Ecclesiae Romanae, et Apostolicae Sedis pace et communione, atque benedictione et absolute gaudere. Valet.

VII.

Confirmatio concordiae inita inter rectorem monasterii S. Pauli, et abbatem Vindocinensem, cui ecclesia S. Prisca de Urbe adiudicatur (1). (Non absimilem concessionem legimus supra in diplomate dat. anno 1063, Omnibus etc.).

SUMMARIUM

Exordium. — Controversia inter Vindocinensem abbatem, et aconomum monasterii S. Pauli de ecclesia S. Prisca, quae Vindocinensem abbatibus adiudicatur — Cum onere sustentandi ibidem duodecim, vel saltem octo monachos, et annui census, prout in concordia super hoc firmata. — Ecclesiae eiusdem libertas ab omni laicali vel ecclesiastica molestia, potestate etc. — Anathema contra inobservantes.

Alexander episcopus servus servorum Dei, Odrice dilectissimo filio Vindocinensi abbati, et post eum cunctis successoribus eius, in perpetuum.

Exordium.

Convenit apostolico moderamini, iustis petitionibus assensum praebere, et piis admonitionibus manum auxilii porrigere. Unde, carissime fili Odrice abbas Vindocinensis monasterii, quoniam petis, ut convenientiam, quam cum carissimo filio nostro Heldiprando archidiacono, atque coenobii Sancti Pauli oeconomus, de ecclesia Sanctae Prisca, quae sita est in monte Aventino, fecisti, apostolica auctoritate confirmemus; convenit enim praefatus filius noster Heldiprandus, Sanctique Pauli

(1) Ex Archiv. Vindocinens. edidit Mabill. loc. cit. n. LXXXV.

Bull. Rom. Vol. I.

4

monasterii rector, tibi tuisque successoribus Vindocinensis monasterii abbatibus, praedictam Sanctae Priscae ecclesiam cum omnibus suis pertinentiis in perpetuum largiri ad utendum, fruendum, possidendumque dignitate cardinali: eo videlicet tenore, ut ita praefatum Sanctae Priscae monasterium ordinare ac disponere studeas, ut semper ibi ad serviendum Deo duodecim, nunquam autem minus octo, monachi regulariter valeant conversari. Pensionem vero, et caetera omnia sicut in charta, quam vobis praedictus Heldiprandus archidiaconus ac Sancti Pauli rector cum monachorum Sancti Pauli, generali capitulo, consensu tradidit et firmavit, continetur, persolvetur. Ergo utrarumque Ecclesiarum utilitatem in hoc negotio perpendentes, beatorum Petri et Pauli principum apostolorum auctoritate, praefatum Sanctae Priscae monasterium secundum praedictum tenorem cum omnibus suis ubique pertinentiis confirmamus; Sancti Spiritus iudicio decernentes, ut nullus unquam Sancti Pauli abbas, prior, vel monachus, nullaque prorsus ecclesiastica saecularisve persona infringere vel auferre tibi vel tuis successoribus abbatibus Vindocinensis monasterii praesumat. Quod qui fecerit, nisi dignos poenitentiae fructus exhibeat, sit anathema, maranatha. Qui vero conservator et obediens apostolicae auctoritati fuerit, benedictione et gratia omnipotentis Dei perfruatur, et inter prospera humilis, et inter adversa maneat securus, ut divina misericordia munitus, valeat per beatum Petrum coelestia regna intrare, et cum Christo in aeternum gaudere. Scriptum per manus Rainerii scrinari, et notarii palatii, in mense iulio, indictione quarta. Datum Laterani kal. iulii per manus Petri sanctae romanae Ecclesiae subdiaconi atque cancellarii vice domni Annonis Coloniensis archiepiscopi, anno quinto pontificatus domini Alexandri Papae secundi, indictione quarta.

Dat. die prima iulii anno Domini 1066, pontif. Alexandri anno v.

Cum onere sustentandi ibidem duodecim, vel saltem octo monachos, et annui census, prout in concordia super hoc firmata.

Ecclesiae eiusdem libertas ab omni laicali, vel ecclesiastica molestia, potestate etc.

Anathema contra inobservantes.

VIII.

Confirmatio privilegiorum, ab Henrico IV Germaniae rege, aliisque imperatoribus, Cremonensi Ecclesiae concessorum (1).

SUMMARIUM

Proemium. — Ecclesia Cremonensis sub protectione Sedis Ap. suscipitur; eiusque bona omnia confirmantur. — Decretum pro immunitate atque securitate bonorum huiusmodi. — Anathema contra quid in contrarium attentantes.

Alexander episcopus servus servorum Dei, charissimo fratri Hubaldo Cremonensi episcopo, suisque successoribus.

Proemium.

Pastorali solitudine erga salutem dominicarum ovium, seu reparationem bonorum Ecclesiarum vigilantibus, tanto promptius apostolicae auctoritatis protectione debemus providere, quanto eos ea, quae Iesu Christi, constat, quam quae sua sunt, quaerere. Unde, charissime frater, quia religionem tuam eorum magis Pontificum formam, qui laboris sui diligentia pauperes Ecclesias sibi commissas ditavere, studeas per omnia imitari, quam eos, qui delitiis et saecularibus pompis ecclesiasticas divitias in miserabilem redigunt paupertatem, iustae petitioni tuae assensum praebemus, et memores inconcussae fidelitatis tuae erga Apostolicam Sedem, ea, quae tuae Ecclesiae sunt iuste collata, seu in futurum conferenda, quaeque in praecepto charissimi filii nostri regis Henrici continentur, sub tutela sanctae Romanae Ecclesiae suscipimus, et per huius nostri privilegii paginam confirmamus tibi tuisque successoribus quidquid..... telonei, atque portatici seu ripatici, de Cremonensi civitate ad publicam functionem pertinuit, quam de ipsis civitatibus comitatus, quam de parte curtis Sexpilae, nec non ripas et piscarias a Ulpariolo usque in caput Adduae cum molendinis, et cum uniuscuiusque navis solito censu, sicut continetur in praecepto et notitiis, seu cum per (2) omnium navium

Ecclesia Cremonensis sub protectione S. Sedis Ap. suscipitur; eiusque bona omnia confirmantur.

causa navigandi Cremonam adeuntium, tam Veneticorum quam caeterorum navium, et cum curata omnium negotiorum, quae fiunt in praedicta ripa: districtionem vero civitatis infra et extra per quinque milliariorum spatia: altare quoque Sancti Hymerii, canonicam, portas, equos, tractus, opera, districtus, legationes, hostes, munera, fotrum et caetera, quae in praefato praecepto continentur: curtem quoque, quae Barianum dicitur, Maleum, Crottam, Moneodanum, Nualtellam, Monterionem cum castris et villis eorumque pertinentiis: castrum de Rumenengo cum omni sua integritate; medietatem curtis Botariano infra castrum et caetera; et partes in curtibus Gabiano, Vidalasco, Terciolasco, publica intra et extra, seu Manzanello, Fontanella, et quaecumque prudentiae tuae studio praenominatae Ecclesiae iuste acquisita, vel acquirenda sunt, praesenti apostolicae sanctionis nostrae pagina corroboramus: statuentes sub divini iudicii obtestatione, ut nullus imperator, dux, marchio, comes, vicecomes, nec ulla magna parvaque persona de his omnibus, quae supra leguntur, praesumat aliquo studio auferre, seu te tuosque successores inquietare. Quod si aliquis temerario ausu contra huius nostri privilegii auctoritatem agere praesumpserit, et post notitiam huius auctoritatis emendare contempserit, auctoritate beatorum apostolorum Petri et Pauli, omniumque sanctorum, sciat se usque ad dignam satisfactionem excommunicatum, et a regno Dei alienum. At vero qui custos et observator extiterit, a misericordissimo Domino omnipotente, Domino nostro Iesu Christo consequatur aeternam vitam.

Decretum pro immunitate atque securitate bonorum huiusmodi.

Anathema contra quid in contrarium attentantes.

Datum Laterani III kal. novemb. per manus Petri sanctae Romanae Ecclesiae subdiaconi, ac bibliothecarii. Anno VI pontif. D. Alexandri Papae II, ab incarnatione vero Domini MLXVI, indict. III.

Dat. die 30 octobris anno Domini 1066, pontif. Alexandri anno VI.

(1) Ex Ughell. Ital. Sac. tom. IV. (2) Ad solutionem.

IX.

Declaratio, quod nemo sine apostolico iudicio possit excommunicare monachos Cluniacenses, vel eos sacris interdiceret (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Hugonis abbatis preces. — Confirmatio bonorum omnium Cluniaco per fidelium donationes acquiritorum. — Ecclesiarum et monachorum ab omni etiam episcopali iurisdictione exemptio. — Monachi a quo abbati placuerit episcopo sacris ordinibus initiandi. A nemine autem excommunicandi. — Sed si qua lis monachos inter et alium quemlibet exoritur, ad Apostolicam Sedem deferri praecipitur. — De recipiendis ad poenitentiam. — Abbas per monachos ex congregatione eligendus; et a quolibet ep. ordinandus. — Anathema in violatores privilegii huius.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectissimo filio Hugoni abbati monasterii, quod dicitur Cluniacum, in honore beatorum Apostolorum Petri et Pauli consecratum, in Comitatu Matisconensi situm, et per te cunctis successoribus tuis abbatibus, in perpetuum.

Exordium.

Cum omnium fidelium petitionibus et necessitatibus subvenire debeat apostolicae caritatis gratia, multo magis his est impertienda eius beneficii clementia, quo singulariter proprios, et specialiter se gaudet filios habere sancta Romana Mater Ecclesia, et suae utilitatis gratia, et praecedentium Patrum autoritate egregia. Quorum etiam desideriis et votis eo plenius parere debet auctoritas apostolicae sublimitatis, quo certius constat, eos non nisi illa desiderare et expetere, quae sunt ad honorem sanctae pietatis, et utilitatem verae religionis; quotiens in suae necessitatis commodis nostrum assensum, et solitum apostolicae auctoritatis studuerunt humiliter requirere praesidium, ultro benignitatis intuitu nos convenit subvenire, et rite pro magna securitate solidare; ut ex hoc nobis potissimum praemium a conditore omnium Deo in sydereis arcibus conscribatur. Et ideo, quia postulasti a

Hugonis abbatis preces.

(1) Ex Bibliotheca Cluniac. edidit Nicolaus Coletus, Concil. tom. XII.

nobis, ut praefatum monasterium apostolicae auctoritatis serie muniremus, et omnia eius pertinentia perenni iure ibidem inviolabiliter permanendo, confirmaremus, et absque omni iugo seu ditione cuiuscumque personae, constabilire nostri privilegii pagina studeremus; propterea tuis flexi precibus, per huius nostrae auctoritatis privilegium statuentes decernimus, ut cuncta loca et monasteria ad supradictum Cluniacum coenobium pertinentia, quae ab aliquibus fidelissimis christianis regibus, episcopis, ducibus, seu principibus eidem loco sunt concessa, et ab antecessoribus tuis acquisita, Bernone videlicet, Odone Eymardo, et beatae recordationis S. Maiolo, et bonae memoriae Odilone praedecessore tuo, vel quaecumque ad eundem locum pertinere videntur, absque ullius contradictione cum magna securitate quietus debeas possidere, et per te universi successores tui in perpetuum. Necnon sub divini iudicii promulgatione et confirmatione, et anathematis interdictione, corroborantes decrevimus, ut nullus episcopus, seu quilibet sacerdotum in eodem veniat coenobio pro aliqua ordinatione sive consecratione Ecclesiae, presbyterorum, vel diaconorum, missarum celebratione, nisi ab abbate eiusdem loci invitatus fuerit, venire ad agendum praesumat. Sed liceat monachis ipsius loci, cuiuscumque voluerint ordinationis gradum suscipere, ubicumque tibi tuisque successoribus placuerit. Interdicimus autem sub simili anathematis promulgatione, ut idem locus sub nullius cuiuscumque episcopi vel sacerdotis deprimatur interdictionis titulo, seu excommunicationis, vel anathematis vinculo; non enim patimur sanctae Sedis Apostolicae auctoritas, ut ullius cuiuscumque personae obligatione proscindatur, a se cuilibet concessa, liberalis libertas; neque ipsius loci fratres, ubicumque positi, cuiuscumque episcopi maledictionis vel excommunicationis vinculo teneantur adstricti; inhonestum enim nobis videtur, ut sine

Confirmatio bonorum omnium Cluniaco per fidelium donationes acquiritorum.

Ecclesiarum et monachorum ab omni etiam episcopali iurisdictione exemptio.

Monachi a quo abbati placuerit episcopo sacris ordinibus initiandi. A nemine autem excommunicandi.

nostro iudicio a quoquam anathematizetur Sanctae Sedis Apostolicae filius, veluti cuiuscumque subiectae Ecclesiae discipulus. Si qua vero competens ratio adversus eos quemquam moverit, et hoc aliter determinare nequiverit, iudicium apostolicum, quod nulli praeiudicium praetendere patitur, supra hoc patienter praestoletur, et humiliter requiratur. Decernimus etiam, et illius, cuius vice quamvis indigni fungimur, auctoritate sancimus, ut isdem locus omnibus, ad se ob salutem confugientibus, sit misericordiae sinus, sit totius pietatis et salutis portus. Obtineat in eo locus iustus, nec repellatur, poenitere volens, iniquus. Praebeatur innocentibus caritas mutuae fraternitatis, nec negetur offensis spes salutis et indulgentia pietatis. Et si aliquis eundem locum expetierit suae humilitatis et salutis gratia, minime a venia et optata misericordia excludatur, sed oleo medicamenti salutaris fovendus benigniter colligatur; quia et iustum sic est, ut in domo pietatis et iusto praebeatur dilectio sanctae fraternitatis, et ad veniam confugienti peccatori non negetur medicamentum indulgentiae et salutis. Sit autem omnibus ibi advenientibus causa salutis hic, et in perpetuum divinae miserationis et pietatis refugium, et apostolicae benedictionis et absolutionis praesidium. Decernimus praeterea, et omnino constituimus, ut praedicti loci obeunte abbate, non ibi alius cuiuscumque personae violentia constituatur ordinandus; sed ab ipsa congregatione loci secundum timorem Dei et institutionem legislatoris Benedicti, pater, qui sibi praesse debeat, eligatur; et ad eum ordinandum, quicumque illis placuerit, episcopus advocetur. Quasumque vero terras nunc tenes, et quas tu tuique successores acquirere potueris, in perpetuum possidendas concedimus vobis. Siquis autem temerario ausu, quod fieri non credimus, contra huius nostrae apostolicae confirmationis seriem venire aut agere tentaverit, sciat, se Domini nostri Iesu Christi, et

apostolorum principis Petri anathematis vinculo innodandum, et cum diabolo eiusque atrocissimis pompis atque cum Iuda traditore Domini et Salvatoris nostri Iesu Christi, in aeternum ignem concremandum, simulque in voraginem, tartareumque chaos demersum cum impiis deliciendum. Qui vero custos et observator nostri privilegii extiterit, benedictionis gratiam et vitam aeternam a Domino consequatur etc.

X.

Approbatio privilegii, a Petro Florentinae Ecclesiae archiepiscopo monasterio Sancti Petri concessi; et bonorum ad hoc spectantium confirmatio (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Decretum pro libertate monasterii huius, eiusque bonorum. — Spirituales et corporales poenae contra inobservantes.

Alexander episcopus servus servorum Dei, carissimo fratri Petro Florentino episcopo, suisque successoribus.

Piae postulatio voluntatis affectu debet prosequenti compleri, quatenus et devotius et sincerius laudabiliter innotescat, et utilitas postulata vires indubitanter assumat. Et quia fraternitas tua insinuavit sanctae Apostolicae Sedi, se ad communem sanctimonialium usum in ecclesia Sancti Petri, sita in suburbio Florentinae civitatis, monasterium constituisse, et praediorum tam a te quam etiam a quadam religiosa faemina nomine Gisla nonnulla beneficia eidem Ecclesiae collata esse, non solum devotionis tuae studium laudamus, sed ordinationis tuae constitutionem, quam interim per donationis paginam eidem Ecclesiae fecisti, auctoritatis apostolicae privilegio confirmamus; atque in perpetuum ratum firmumque fore corroboramus etiam praefatae Ecclesiae tum ea, quae nunc iuste, quaeque a praeno-

(1) Ex Canonicae huius archivio edidit Ughellius Ital. Sac. tom. III.

Decretum pro libertate monasterii huius, eiusque bonorum.

Spirituales et corporales poenae contra inobservantes.

minata matrona collata sunt, quam quae ab eadem seu caeteris in futurum iuste conferenda sunt fidelibus. Sub divini igitur iudicii obtestatione statuimus, ut neque rex, neque dux, marchio, comes, vicecomes, sed neque episcopus, aut aliqua praeditus dignitate, postremo nulla magna parvaque persona sub cuiuslibet causae et occasionis specie, huius nostrae apostolicae sanctionis decretum infringere seu ea, quae iam iuste collata sunt, quaeque in futurum sunt iuste conferenda, aliquo modo ac studio minuere vel auferre praesumat. Quod si aliquis temerario ausu hanc confirmationis nostrae paginam violare praesumpserit, et admonitus a te, seu a successoribus tuis, emendare contempserit, auctoritate beatorum apostolorum Petri et Pauli sciat se excommunicatum, et poena centum librarum auri mulctandum. At vero qui observator extiterit, repleatur abundantia apostolicae benedictionis. Datum Laterani xi kal. iunii per manum Petri S. R. E. subdiaconi et bibliothecarii anno sexto, pontificatus D. Alexandri papae secundi, ab incarnatione vero Domini MLXVII, indictione VI.

Dat. die 22 maii anno Domini 1067, pontif. Alexandri anno VI.

XI.

Ferrarienses canonici cum bonis omnibus ad eorum Canonicam pertinentibus, sub protectione Sedis Apostolicae suscipiuntur (1). (Vide in Victore II, Const. Si iustis, etc. Dat. anno 1055).

SUMMARIUM

Exordium. — Bona, quae Ferrariensis Ecclesiae canonicis confirmantur. — Eorundem immunitas a quacumque molestia. — Anathema contra violatores etc.

Alexander episcopus servus servorum Dei, Evarardo archipresbytero, et romano archidiacono, et reliquis canonicis sanctae Ferrariensis Ecclesiae, suisque successoribus, in perpetuum.

(1) Ex Ughell. Ital. Sac. tom. II. col. 567.

Si iustis servorum Dei petitionibus satisfecerimus, procul dubio apostolica praecpta servamus. Quapropter inclinati precibus vestris, filii charissimi, vos, vestraque bona in munimine apostolicae defensionis suscipimus; atque confirmamus et corroboramus vobis vestrisque successoribus canonicis, quicquid iuste habetis, idest, villam, quae dicitur Quartisaria, et fundum contra Padum, et locum Cuculi, et caput Redae, et Baniolum, et Wartaticam, et fundum Pecorile, villam, quae dicitur Fossa Nova cum capella Sancti Marci ibidem sita, ecclesiam quoque Sancti Stephani in burgo Ferraria cum omnibus, quae ei attinent. Insuper etiam medietatem decimationis plebis Sancti Georgii in episcopio, medietatemque omnium rerum, quae pro animabus fidelium defunctorum eidem Ecclesiae relinquuntur tam mobilium quam immobilium, totam etiam decimam totius villae, quae dicitur Cocomario, et caetera, quae eidem canonicae pertinent, scilicet terras, vineas, prata, agros cultos et incultos, aquas, aquarumque decursus, piscationes, venationes, seu molendina, servos et ancillas, aldiones et aldianas: quicquid habetis tam de parte Ecclesiae quam de vestrorum parentum haereditate; necnon duodecim homines illius loci, qui navigent, quocumque usus vester fuerit, sine omni pretio: seu cunctas res mobiles et immobiles, vel quicquid deinceps iuste acquisituri estis, ea videlicet ratione, ut nullus in vos iam dictos canonicos, sive vestros successores, distringere vel molestare audeat, neque vestros colonos vel colonas, vestrasque facultates, sine voluntate et consensu ipsius Ecclesiae praesulis. Statuentes igitur iubemus, ut quiete et pacifice omnia, quae super leguntur, teneatis et possideatis, omnium hominum contradictione remota; ita ut nullus dux, marchio, archiepiscopus, episcopus, comes, vicecomes, nullaque magna vel parva persona, de cunctis praenominatis rebus, tam de ecclesiasticis quam de propriis, vos

Exordium.

Bona, quae Ferrariensis Ecclesiae canonicis confirmantur.

Eorundem immunitas a quacumque molestia.

Sed si quis monachos inter et alium quemlibet exoritur, ad Apostolicam Sedem deferri praecipitur.

De recipiendis ad poenitentiam.

Abbas per monachos ex congregatione eligendus; et a quolibet ep. ordinandus.

Anathema in violatores privilegii huius.

Anathema
contra viola-
tores etc.

vestrosque successores molestat, sive in placitos conturbet, vel colonos vestros aut colonas distringere, seu publicam functionem solvere cogat. Quod qui temerario ausu fecerit, nisi infra quadraginta dierum spatia emendaverit, anathematis vinculo obligetur, et a liminibus sanctae Ecclesiae alienetur usque ad dignam satisfactionem. Qui vero custos huius nostrae sanctionis extiterit, benedictionem et gratiam omnipotentis Dei, et beati Petri apostolorum principis, et nostram habeat, et in futurum aeternam retributionem percipiat. Amen.

Datum XII kal. iulii per manus Petri (1), fungentis vice (2) sacro-sanct. Rom. Eccl. subdiac. bibliothecarii, anno ab incarn. Domini 1068. Septimo vero pontificatus D. Alexandri Papae secundi, indict. VI.

Dat. die 20 iunii anno Domini 1068,
pontif. Alexandri anno VII.

XII.

Confirmatio rerum omnium, ac privilegiorum S. Salernitanae Ecclesiae (3).

SUMMARIUM

Exordium. — Alphano archiep. Salernitana Ecclesia cum bonis omnibus ad eam spectantibus confirmatur. — Metropolitico ius validatur. — Confirmatio regalium omnium ac pontificiarum donationum. — Peculiaris enumeratio nonnullarum Ecclesiarum aliarumque rerum iuris Salernitani archiepiscopii. — Decretum immunitatis honorum huiusmodi. — Censurae contra statutorum horum violatores.

Alexander episcopus servus servorum Dei, Salernitanae Ecclesiae, quae est B. et gloriosae semper Virginis Dei Genitricis Mariae, ubi etiam apostoli gloriosum Matthaet et evangelistae corpus, cum Bb. martyribus Fortunato, Galo et Anthes, requiescit, et per eam confratri Alfano eiusdem Ecclesiae archiepiscopo, suisque successoribus, in perpetuum.

Exordium.

Ex consideratione pastoralis curae, quam ex administratione Apostolicae Sedis

(1) Clerici. (2) Petri. (3) Ex Tabulario Mensae archiepiscopalis edidit Ughellius Ital. Sac. tom. VIII.

gerimus, quum Deo auctore sicut indigni decernimus omnium, quae sunt, Ecclesiarum proventui invigilare, ac iustis fidelium postulationibus aequitatis assensum praebere, necessario compellimur viscera deserere, ne Dominico gregi debitae consolationis suffragium videamur subtrahere. Unde, charissime frater Alfane archiepiscopo, quia devotio tua honestis moribus fulta postulare studuit, quatenus statuta et privilegia, quae sanctissimi praedecessores nostri apostolica auctoritate Salernitanae Ecclesiae, tuisque praedecessoribus sanxerunt, nos tibi tuisque successoribus firmaremus, tuis precibus, quia a iustitia discrepare non videntur, libentissime annuimus. Qua de re huius nostri privilegii authentica constitutione concedimus et confirmamus tibi totam ex integro Salernitanam Ecclesiam, quae est archiepiscopalis sedis (1) infra urbis maenia constituta, cum omnibus, quae sibi pertinet tam haereditario quam parochiali iure, sicut illam integram habuere et tenere praedecessores tui episcopi et archiepiscopi; ita ut tui iuris, tuaeque potestatis, quicquid ad ecclesiasticum et episcopale pertinet officium tam intra Salernum quam per omnem Salernitanam parochiam, canonica dispensatione requirere et ordinare, et canonicis Ecclesiis diversorum ordinum clericos ad servitium Dei provehere et ordinare; in monasteriis quoque et abbatibus abbates providere et benedicere, et Dei servitio et utilitati semper consulere, ut omnia fiant favore Deo ad incrementum sanctae Ecclesiae. Archiepiscopalis etiam magisterii (2) praedecessoribus tuis apostolica auctoritate concessum, fraternitati tuae confirmamus, ut liceat te intra scriptam provinciam episcopos iuxta sacrorum canonum statuta congruis in locis ordinare, et quaecumque metropolitanis sanctorum Patrum statuta attribuunt, tibi concedimus licere. Ad haec etiam apostolicae auctoritatis sanctione confirmamus tibi tuisque suc-

(1) Sedes. (2) Deest forsitan ius.

Alphano archiep. Salernitana Ecclesia cum bonis omnibus ad eam spectantibus confirmatur.

Metropolitico ius validatur.

Confirmatio regalium omnium ac pontificiarum donationum.

Peculiaris enumeratio nonnullarum Ecclesiarum, aliarumque rerum iuris Salernitani archiepiscopii.

cessoribus, quaecumque praedecessores nostri, imperatores, reges, principes, vel quicumque fideles, sanctae Salernitanae Ecclesiae contulere, et ea quae Gisulfus fidelis noster, qui nunc Salerni clare principatur, liberali munificentia contulit, et collaturus est. Nominatim autem dicimus: ecclesiam S. martyris Viti, quae constructa est iuxta plateam, quae dicitur ad Portam Elini, cum omnibus suis pertinentiis, quam Landimorius filius Ademarii scripto iam dictae Ecclesiae obtulit: et ecclesiam S. Gramatii cum suis pertinentiis, et casas illas, quae sunt iuxta eandem Ecclesiam, quas Malfrit et Adelfrit tuo episcopo obtulerunt: sed et monasterium S. Viti, quod constructum est iuxta Salernum prope littus maris cum suis pertinentiis, quod Ecclesia tibi commissa, a praedicto Gisulfo principe commutationis ordine recepit: terras quoque et partes, pro quibus super Troytium de Rota pro tuo episcopo et caeteris Salernitanis Ecclesiis interpulasti, quod invasas detinuerit; unde cum Salerni, nolentem iustitiam facere, excommunicavimus, quas postea resipiscens Capuae in nostram manum legaliter reddidit; videlicet quaecumque uno anno, prius quam ipse Rota intraret, et Salernitanae Ecclesiae tenebant, quae iuris tuae Ecclesiae fuere, tibi tuisque successoribus reddimus et confirmamus, et per te caeteris Ecclesiis tuae... Castellum quoque Olibani, et Cryptam S. Angeli, quae dicitur montis Aurei, cum omnibus eorum pertinentiis, et cuncta, quae Wilelmus filius Tancredae, et Wimundus miles suus in nostram manum reddidere: et universa, quae praedicta Salernitana Ecclesia iuste et legaliter habuit, vel qualicumque contractu acquisitura est, tibi tuaeque fraternitati Ecclesiae commissa concedimus et confirmamus, et in perpetuum stabilimus, tam ea, quae ecclesiastici regimini sunt, quam quae haereditate iuris; contestantes sub protestatione anathematis, ut nullos unquam alicuius dignitatis vel potestatis

Decretum immunitatis honorum huiusmodi.

homo audeat temerario ausu aliquam violentiam tibi, tuaeque Ecclesiae inferre, vel iustitiam aut dignitatem minuire: salvo in omnibus Apostolicae Sedis privilegio. Si quis vero contra huius nostrae constitutionis privilegium, vilipendens apostolica statuta, temere agere praesumpserit, aut praesumentibus fautor extiterit, iudicio Sancti Spiritus sciat se auctoritate B. Petri apostolorum principis, et nostra, anathematis vinculo innotatum, et ut transgressorem terminorum, quos sancti Patres nostri posuerunt, cum diabolo et transgressoribus angelis, canonica traditione, aeternis suppliciiis deputatum. Observantibus autem et devotis gratia et benedictio a Domino Deo nostro multiplicetur: et intercedente B. Dei Genitrice Maria, et B. Matthaeco apostolo et evangelista, aeterni regni particeps effici mereatur.

Datum Capuae IV id. octobris per manus Petri S. R. E. subdiaconi et bibliothecarii anno VIII pontif. dom. Alexandri papae II, indictione VII.

Dat. die 12 octobris anno Domini 1068,
pontif. Alexandri anno VIII.

XIII.

Confirmatio honorum a Guillelmo Tancredae filio eidem Salernitanae Ecclesiae oblatores et restitutorum (1).

SUMMARIUM

Synodus Melfhyensis sub Alexandro II PP. — Res in eo gestae pro Salernitana Ecclesia. — Alia Salernitana synodus. — Nomina eorum qui interfuerunt. — Res a Wilielmo, eiusque militibus redditae. — Eadem res Salernitanae Ecclesiae confirmantur. — Cum anathematis poena contra earum invasores, depraedatores etc. — PP. subscriptio et episcoporum.

Alexander episcopus servus servorum Dei.

Notum sit omnibus S. Ecclesiae filiis, quoniam in synodo, quae VI pontificatus nostri anno apud Melphim in ecclesia B.

(1) Ex eodem Tabulario.

Censurae
contra statu-
torum horum
violatores.

Synodus Melfhyensis sub Alexandro II PP.

Res in eo
gestae pro Sa-
lernitana Ec-
clesia.

Petri apostolorum principis, quae est eiusdem civitatis sedes episcopatus, praesidentibus nobis, et aliis coepiscopis et abbatibus, die kalendarum augustarum celebrata est, confrater noster Alphanus S. Salernitanae Ecclesiae archiepiscopus de haereditatibus eidem Ecclesiae pertinentibus, quas Guilelmus filius Tancredae, et milites sui invaserant, querimoniam fecit. Unde eum a nobis hac de ratione vocatum, ut quae violenter invaserat, iuste eidem Ecclesiae redderet, paterna caritate monuimus: sed quia in contumacia sua perdurans obedire nobis et tanto conventui noluit, iudicio totius sacri concilii eum et fautores suos a liminibus S. Ecclesiae sequestravimus, et anathematis vinculo, quousque resipisceret, innodavimus; sed postea inspirante sibi illo, qui neminem vult perire, ad poenitentiam et ad emendationem, cum Salerni essemus, ante nostram praesentiam cum militibus suis humiliter venit; quapropter episcoporum et abbatum et aliorum fidelium congregato conventu, inter quos fuerunt Ioannes Tusculanensis episcopus cardinalis, et Ildebrandus S. R. E. archidiaconus, et Ambrosius Terracinae episcopus, et Baldonius Melphis episcopus, et Stephanus Troianus episcopus, et Ingilbertus Tuscensis episcopus et Gisulfus Salernitanus princeps cum fratribus suis Guidone et Ioanne, Robertus dux, et Rogerius comes frater eius, et alii plures Longobardi et Normanni, idem Guilelmus et Girmendus filius Gimundi, qui dicitur de Muls, miles eius haereditarius, S. Salernitanae Ecclesiae, nominatim curtem S. Petri Dataro, et curtem S. Viti de Siler, quae sunt iuxta eundem fluvium, et ecclesiam S. Michaelis archangeli, quae sita est in crypta montis, qui dicitur Aureus, cum omnibus hominibus et pertinentiis suis; unde idem archiepiscopus multas inscriptiones ostendit, iuris etiam haereditarii Ecclesiae suae esse, paratus sacramento firmare voluit, et castrum Olibani cum

omnibus hominibus et pertinentiis suis, et res de lacu maiore cum toto ipso lacu, et res de Tusciano, et de Lama, et de Rivo-Alto, et de Asa, et de Pacentino, et Iufuni, et Salsanicum, et Forino et Anguillario, et Prato, et omnes alias res, ipsi matri Ecclesiae et caeteris Ecclesiis Salernitanis pertinentes, sub nomine fidei, quam Deo et S. Petro debebant, in manu nostra refutaverunt atque dimiserunt, et se confirmaverant esse sub anathemate, si eas amplius praesumerent invadere. Inde nos, omnibus supradictis coram adstantibus, episcoporum iudicio, et laudatione Longobardorum et Normannorum, qui intererant, sanctae Salernitanae Ecclesiae, et per eam tibi, confrater Alfane Salernitane archiepiscopo, successoribusque tuis, supradictas res et haereditates stabilivimus, concessimus, et in perpetuum confirmamus; et deinceps, salvo tuo successorumque tuorum vigore, earum invasores et depraedatores et persecutores perpetuo anathematis vinculo religamus. Si quis vero contra huius nostrae praeceptionis scriptum temere agere praesumpserit, aut fautor extiterit, sciat se auctoritate B. Petri apostolorum principis et nostra, a regno Dei alienatum, atque cum Iuda traditore Domini in aeternum damnatum. Qui autem huius nostrae concessionis et confirmationis constitutionem observaverit devotus, a Sancta et Individua Trinitate benedicatur, et aeterni regni, intervenientibus Dei Genitrice Maria, et B. Matthaeo apostolo et evangelista, quorum causam adjuverit, particeps effici mereatur (1)

EGO ALEXANDER, solius Dei misericordia licet indignus S. R. et Apostolicae Ecclesiae episcopus, in hac constitutionis pagina ad confirmandum volens subscripsi.

Ego Ioannes Tusculanensis episcopus, me affuisse testificans, subscripsi.

(1) Hanc bullam Ughellius datam vult anno 1068, quod et libenter damus.

Eadem res
Salernitanae
Ecclesiae con-
firmantur:
Cum anathe-
matis poena
contra earum
invasores, de-
praedatores,
etc.

PP. subscri-
ptio, card. et
episcoporum.

Alia Salerni-
tana synodus.
Nomina eni-
m qui inter-
fuissent.

Res a Wi-
lhelmo, Clu-
sino, et aliis
quae in illius
reliqua.

Ego Hugo Ydruntinus archiepiscopus, me affuisse testificans, subscripsi.

Ego Ambrosius Terracinae episcopus subscripsi.

Ego Ildebrandus S. R. E. diaconus ss.

XIV.

Confirmatio sententiae latae in controversia quadam inter clerum et episcopum Clusinum (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Series facti. — Adjudicatio quartae decimarum. — Medietates primitiarum, et tertiae partis oblationum pro episcopo. — Excipiuntur monasteria nonnulla. — Decretum contra laicos Ecclesias, vel earum bona detinentes. — Spirituales et corporales poenae contra inobservantes.

Alexander episcopus servus servorum Dei, sanctae Clusinae Ecclesiae, in perpetuum.

Exordium.

Quoniam divinae miserationis respectu ad hoc universalis administrationis curam suscepimus, ut omnium Ecclesiarum quietem solerti studio procuremus, omniumque animarum praelatis providere omni tempore, ac universas quaestiones in sancta Ecclesia emergentes diligenter perquirere; inquisitis vero legaliter calculum definitionis debemus imponere. Ex hac ipsa consideratione nostri officii coacti sumus quandam quaestionem in Clusinensi Ecclesia ortam sagaci indagatione tractare. Quaestio denique quaedam in iam dicta Clusina Ecclesia orta est, atque in concilia ad Apostolicam Sedem delata. Ex antiqua namque consuetudine parochianae Ecclesiae Clusini episcopatus bis in anno quasdam conditiones episcopo exhibebant: semel in maiori hebdomada ante Pascham; secundo vero, dum episcopus synodale concilium celebraret. Hinc nata occasione, conquesti sunt clerici illius Ecclesiae adversus episcopum suum, quod ipse exigeret ab eis quoddam annale tributum,

Series facti.

(1) Ex archivio monast. Amiatini edidit Ughell. Ital. Sac. tom. III.

Bull. Rom. Vol. II.

5

quod dicebant quasi pro Chrismate pretium; nec non pro administratione sacri verbi, quam illis in sua synodo exhibebat, aliud quoddam statutum. Quod nos audientes nimium exhorruimus, atque, si ita esset, omnino damnare statuimus, quia simoniaca venalitate fere infecta talia videbantur. Discussimus itaque rem per hoc, prout voluimus; sed quia plurimis et maximis ecclesiasticis negotiis occuparemur, plenaliter diffinire nequivimus; ac proinde ad nostram audientiam tandem deferendam statuimus tempore, quo eam nobis liceret quiete perscrutari, licet ita demum canonica diffinitione concludere. Unde actum est, ut paulo post nobis, Roma ad Lucensem preces proficiscentibus, ipsa eadem quaestio in itinere, dum per partes illas transiremus, repraesentaretur, et cum inibi diu episcopo clericisque praesentibus ventilaretur, quibusdam adstantibus, nec adhuc plane diffinitionis sententiam censere dignum duximus; sicque de novo evenit, ut cum Luca Romam revertemur, invitati ab episcopo ad praedictam Clusinam Ecclesiam, pia et efficaci ipsius episcopi rogatione inflexi, veniremus. Tunc evocato ibi universo clero praedicti episcopatus, maximaque parte populi congregata, super dictam quaestionem diligenti examinatione perquisivimus, residente nobiscum dilecto fratre nostro Ioanne sanctae Romanae Ecclesiae cardinali Tusculano episcopo, adstantibus quoque plurimis religiosis abbatibus et sacerdotibus, etiam Raynerio filio Burgarelli, et Bernardo filio Ardinghi, multisque aliis maioribus et minoribus. Quam divino nutu provida consideratione inspectam, ita visum est nobis fore definiendam, scilicet: ut huiusmodi infamia, quae talibus occasionibus Clusinae Ecclesiae inoleverat, his omnibus amputatis, abscederet: et statutum, quod sacri canones de redditibus et votis Ecclesiarum praecipiant, ab utrisque partibus inviolabiliter custodiretur. Sequentes igitur praecepta,

SUMMARIUM

Adiudicatio
quartae deci-
marum.

Medietates
primitiarum,
et tertiae par-
tis oblationum
pro episcopo.

Excipiuntur
monast. non-
nulla.

Decretum
contra laicos
Ecclesiarum vel
earum bona
detinentes.

Spirituales
et corporales
poenae contra
inobstantes.

canoni papali ab episcopo quarta parte decimarum dari, temporibus vero reliquis in dispositione episcopi praesidentibus, episcopum vero medietatem omnium primitiarum, tertiamque totius oblationis cunctarum Ecclesiarum episcopatus, vivorum ac mortuorum, tam in terris, quam in vineis, mobilibus vel immobilibus, seu cuiuslibet generis possessionibus habere censuimus: oblationibus antiquorum monasteriorum exceptis, videlicet, S. Anthymi, S. Salvatoris, nec non S. Benedicti, et Sancti Petri in Campo. Addimus etiam, quod nullus laicorum Ecclesias tenere, vel oblationes vivorum et mortuorum in proprios usus retorquere praesumat; sunt enim plurimi, qui ecclesiasticas res, quasi iure haereditario a parentibus sibi relictas, impudenter usurpant; quod, quia ecclesiasticis statuitionibus nimis oppugnat, modis omnibus inhibemus. Quicumque ergo temerario ausu huic nostrae sanctioni contraierit, et hoc nostrum apostolicum decretum in totum partemve infregerit, si ex sacris ordinibus fuerit, sui ordinis periculum incurrat; si vero laicus, nostrae apostolicae excommunicationi subiaceat. Et insuper bannum nostrum componat septuaginta videlicet optimi auri libras, medietatem Lateranensi palatio, medietatem parti nostrum apostolicum servanti decretum.

Datum Perusiae tertio kal. ianuarii per manus Petri Clerici, fungentis vice Petri S. R. E. subdiaconi, ac bibliothecarii, an. ab incarnatione Domini 1068, pontif. vero D. Alexandri II anno VII, indict. VII.

Dat. die 30 decembris anno Domini 1068, pontif. Alexandri anno VII.

XV.

Confirmatio erectionis et dotationis Canonicae S. Mariae in Spoletana cathedrali erectae ab Andrea episcopo eiusdem Ecclesiae (1).

(1) Ab originali edidit Ughell. Ital. Sac. tom. 1, col. 442.

Exordium. — Bona confirmantur, et sub protectione S. A. recipiuntur. — Enumeratio huiusmodi bonorum. — Eorundem immunitas ab omni molestia, vi etc. cuiuscumque personae. — Anathema contra sanctionis huius violatores.

Alexander episcopus servus servorum Dei, Petro venerabili praeposito Canonicae Sanctae Mariae in Matrice Ecclesia Spoletani episcopatus, suisque successoribus, in perpetuum.

Quoniam divinae miserationis clementia nos in speculo universalis administrationis constituit, ex consideratione nostri officii cogimur, universis Ecclesiis providere. Ideoque tum rogatione episcopi tui Andree, tum tuis devotis precibus, Amante filii, flexi, te tuosque fratres, ac praefatam Canonica cum omnibus sibi legaliter pertinentibus sub munimine ac tutela apostolicae defensionis suscipimus; et confirmamus praefatae Canonicae quicquid nunc iuste habet, et quicquid praedictus Andreas episcopus eiusdem Ecclesiae, eidem Canonicae tradidit atque concessit, videlicet plebem Sancti Ioannis in Campo, et decimam Sanctae Mariae in Campo cum decima Azzaninae Fractae, ac plebe Sancti Gregorii in Nido, et curiam Sancti Angeli in Capite cum omnibus infra se habentibus, et plebem de Verelano, et plebem de Turino, et plebem de Bernano, et plebem de Lederano, et tres partes totius civitatis, decimae videlicet Spoletinae cum tribus partibus oblationum vivorum ac mortuorum, et terram totam pertinentem praefatae Canonicae, et quicquid praedicta Canonica deinceps iuste acquisitura, et tam largitione praedicti episcopi Andree, sive omnium successorum eius, quam oblatione quorumcumque fidelium in plebibus, et cappellis, decimis, et pertinentiis, terris, et vineis, seu cuiuslibet generis possessionibus: salva in omnibus reverentia proprii episcopi. Concedimus itaque tibi Petro praeposito et omnibus eiusdem Canonicae fratribus vestrisque omnibus successoribus haec omnia, quae supra

Bona confirmantur, et sub protectione S. A. recipiuntur.

Enumeratio huiusmodi bonorum.

Exordium.

Exordium.

Eorundem immunitas ab omni molestia, vi, etc. cuiuscumque personae.

Anathema contra sanctionis huius violatores.

scripta sunt; statuentes, ut nullus archiepiscopus, episcopus, rex, dux, marchio, comes, seu aliqua ecclesiasticarum vel saecularium magna parvaque persona, vos inquietare, et iam dictam canonicam de omnibus supra memoratis rebus disvestire, vel quid ab eius iure in aliud transferre praesumat: servato in omnibus iure sanctae Romanae Ecclesiae et privilegio. Quisquis autem temerario ausu, quod absit, huius nostrae sanctionis privilegium contraierit, et illud in totum partemve infregerit, nisi admonitus digna satisfactione, quod contra nostra apostolica statuta deliquerat, emendaverit, sciat se apostolicae excommunicationis ac anathematis vinculo graviter innodatum, ac per hoc cum diabolo et angelis eius atrocibus poenis miserabiliter deputatum. At vero, qui pio intuitu custos et observator huius nostrae statuitionis extiterit, apostolicae benedictionis abundantia repleatur.

Datum in Narniensi urbe XVII kal. februarii per manus Petri Clerici, fungentis vice Petri sanctae Romanae Ecclesiae subdiaconi, ac bibliothecarii, anno ab incarnatione Domini millesimo sexagesimo nono, pontificatus vero domini Alexandri Papae secundi octavo, indictione septima.

Dat. die 16 ianuarii anno Domini 1069, pontif. Alexandri anno VIII.

XVI.

Privilegium confirmationis et immunitatis bonorum ad canonicos Narniensi Ecclesiae spectantium (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Confirmantur bona acquisita et acquirenda. — Anathema privilegii huius violatoribus.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilecto in Christo filio Alberto archidiacono Narniensi Ecclesiae, cunctisque canonicis sancti Iuvenalis et Cassii, necnon et Maximi, illorumque successoribus, in perpetuum.

Exordium.

Convenit apostolico moderamini pia

(1) Ex autographo edidit Ughell. Ital. Sac. tom. 1, col. 1088.

religione pollentibus benevola compassione succurrere, et petentium votis congruum impertiri suffragium. Igitur, quia postulatis a nobis, quatenus concederemus et confirmarem vobis omnia bona ipsius canonicae, inclinati precibus vestris, per huius nostrae confirmationis seriem confirmamus et corroboramus vobis vestrisque successoribus bona ipsius Canonicae, quae modo iuste habetis, et in perpetuum iuste habituri estis, sive sint mobilia, sive sint immobilia, sicut in decreto actorum habetis, episcopi scilicet vestri, salva in omnibus iustitia et reverentia.... vestra statuentes apostolicam censuram subducere obtestatione iudicii, ut nullus archiepiscopus, episcopus, dux, marchio, sive comes, seu vicecomes, aut alia ecclesiastica vel saecularis magna parvaque persona, contra hanc nostram confirmationem agere praesumat: servato in omnibus iure sanctae Romanae Ecclesiae, et privilegio. Quisquis autem huius nostrae sanctionis privilegia violaverit, et admonitus digna satisfactione, quod contra nostra apostolica statuta deliquit, non emendaverit... se apostolicae excommunicationis ac anathematis vinculo graviter innodat: at vero, qui pio intuitu custos et observator extiterit, apostolicae benedictionis abundantia repleatur.

Datum in monasterio Sancti Laurentii Catiliani XVI kal. februarii per manus.... Ecclesiae subdiaconi, ac bibliothecarii, anno ab incarnatione Domini millesimo sexagesimo nono, pontificatus vero D. Alex. Papae secundi anno VIII, ind. VII.

Dat. die 17 ianuarii anno Domini 1069, pontif. Alexandri anno VIII.

XVII.

Confirmatio institutionis Harlebecani collegii canonicorum in Noviomensi diocesi (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Canonica Harlebecensis sub tutela Sedis Apostolicae recipitur. — Eique

(1) In Codice Donationum parum edidit Aubertus Miraeus.

Confirmantur bona acquisita et acquirenda.

Anathema privilegii huius violatoribus.

bona omnia, ac donationes confirmantur. — Cum decreto exemptionis a cuiuscumque personae molestia, vi etc. — Praepositus a canonicis eligendus. — Anathema in violatores privilegii huius.

Alexander episcopus servus servorum Dei, Erhardo praeposito Harlebecensis Canonicae S. Salvatoris, sitae in episcopatu Noviomensi, cunctisque suis successoribus regulariter promovendis, in perpetuum.

Exordium.

Quandoquidem divinae providentiae dispensatione universalis administrationis curam suscepimus, ex debito nostri officii cogimur cunctis Ecclesiis per orbem terrarum late diffusis providere, et utilitatibus earum, ac saluti animarum, quae in eis sunt, solerti studio invigilare; praesertim his locis, quae pia religione pollere noseuntur, et nostro munimine specialiter quodammodo se tueri humili prece deprecant, qui in eis habitant, Domino servientium chorus, quatenus, a turbine saecularium adversitatum nostra protectione defensi, liberius vota sua continuata Domino reddere, et eodem, quo caeperunt, sancto proposito usque in finem securi perseverare praevaleant.

Canonica Harlebecensis sub tutela Sedis Apostolicae recipitur;

Eique bona omnia, ac donationes confirmantur;

Cum decreto exemptionis a cuiuscumque personae molestia, vi etc.

Quare cum interventu praeclarae comitissae Adelae, tum tuis devotis precibus flexi, dilecte fili, te ac praenominatam Canonica cum omnibus suis pertinentibus sub tutela apostolicae defensionis suscipimus; et confirmamus iam dictae venerabili Canonicae quidquid hactenus habuit tam largitione piissimorum principum, quam oblatione quorumcumque fidelium, iuxta nobilissimi praeceptum regis Francorum Philippi, et praeceptum Balduini Noviomensis episcopi; vel deinceps habitura est tam in terris, quam in vineis, et villis, et ecclesiis maioribus et minoribus, omnibusque rebus mobilibus et immobilibus; ita ut non liceat cuiquam ecclesiasticarum vel saecularium magnaevaeque personae praenominatam Canonica de suis hominibus inquietare, vel quid ab eius iure in alienum transferre: salva in omnibus proprii episcopi

reverentia. De ordinando vero praeposito in eodem loco hoc apostolica auctoritate sancimus, ut nullus ibi praesumat quemquam praepone contra canonicam regulam, sed defuncto praeposito uno, congregatio eligat vel de eadem congregatione, si ibi idoneus inventus fuerit, vel de alia, quem potiore vitae meritum commendaverit, iuxta canonicam regulam.

Siquis vero huius nostrae sanctionis privilegium spiritu superbiae ductus contraxerit, et illud in totum partemve infregerit; nisi admonitus digna satisfactione, quod in venerabilem locum deliquerat, emendaverit, noverit se apostolici anathematis vinculo innodandum. At vero, qui pio intuitu custos et observator extiterit, perpetuae benedictionis abundantia repleatur.

Datum Laterani quinto kal. feb. per manus Petri Clerici, fungentis vice Petri sanctae Romanae Ecclesiae cardinalis, ac bibliothecarii: anno vero ab incarnatione Domini millesimo septuagesimo: pontificatus autem domini Alexandri Papae II nono, indictione VIII.

Dat. die 28 Ianuarii anno Domini 1070, pontif. Alexandri anno IX.

XVIII.

Concessio Salzburgensi archiepiscopo, ut episcopatum unum in sua parochia constituat (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Causae concessionis. — Facultas episcopatum erigendi. — Qui tamen Salzburgensi archiepiscopo omnino sit subiectus; et episcopus per eum nominetur et consecratur. — Poenae contra temeratores privilegii huius.

Alexander episcopus servus servorum Dei, Gebardo Salzburgensi archiepiscopo, suisque successoribus, in perpetuum.

Quoties ea nobis petuntur, quae religioni conveniunt, prompta debemus concessionem annuere, et favoris nostri

(1) Ex tom. I Metropol. Salisburgensis.

Praepositus a canonicis eligendus.

Anathema in violatores privilegii huius.

Exordium.

Causae concessionis.

Facultas episcopatum erigendi.

Qui tamen Salzburgensi archiepiscopo omnino sit subiectus; et episcopus per eum nominetur et consecratur.

Poenae contra temeratores privilegii huius.

gratanter praebere assensum; quoniam ex consideratione nostri officii cogimur, Ecclesiarum utilitatibus, etiamsi minime exigantur, sollicitè invigilare, et animarum saluti solerti studio providere. Quapropter, dilectissime frater, quia postulasti a nobis, quatenus apostolica auctoritate concederemus tibi, unum episcopatum in tua parochia constituere, quia Ecclesia tua tam ample diffusa est, quod per te solum non possis eam in chrismate aliisque pluribus, quibus episcopali officio indiget, decenter ac rationaliter regere; piis precibus tuis inclinati, libenter annuimus, et ut etiam impleatur, satagimus apostolica igitur auctoritate, venerande frater, religioni tuae concedimus, volumus, et firmamus, atque auctoritate beati Petri apostolorum principis, in quocumque loco tibi melius visum fuerit episcopatum in tua parochia construere, et ad procurandam salutem animarum adiutorem tibi tua consideratione ibi praepone. Ita tamen, ut episcopatus ille Ecclesiae tuae tibi vel tuis successoribus nunquam subtrahatur, et nullus ibi episcopus quandoque, sive per investituram, ut dici assolet, vel quocumque pacto, inibi constituatur, nisi quem tu, vel tui successores prompta voluntate elegerint, ordinaverint, consecraverint. Indignum enim atque detestabile est, ut hoc, quod studio pietatis a vobis quaesitum apostolica auctoritate firmatum, ad detrimentum Ecclesiae tuae quolibet modo vertatur. Si quis autem temerario ausu huius nostrae sanctionis privilegium infregerit, noverit se apostolicae excommunicationis atque anathematis vinculo innodatum. At vero qui pio intuitu custos et observator extiterit, perpetuae benedictionis abundantia repleatur. Data Laterani XII kalend. aprilis per manus Petri Clerici, fungentis vice Petri sanctae Romanae Ecclesiae cardinalis, ac bibliothecarii, anno ab incarnatione Domini MLXX,

pontificatus vero domini Alexandri Papae II nono, indictione VIII.

Dat. die 21 martii anno Domini 1070, pontif. Alexandri anno IX.

XIX.

Ecclesia collegiata S. Mariae de Bellioco in dioecesi Matisconensi in protectionem Apostolicae Sedis recipitur, eique bona omnia et privilegia confirmantur (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Decretum pro indemnitate bonorum. — Poena contra violatores privilegii pontificii.

Alexander episcopus servus servorum Dei, canonicis Ecclesiae Sanctae Mariae, sitae in episcopatu Matisconensi, loco Bellioco, illorumque successoribus, in perpetuum.

Quoties ea a nobis petuntur, quae a religione non discrepant, libenter debemus annuere, et favoris nostri gratanter praebere assensum. Quoniam ex consideratione Apostolicae Sedis, cui Deo auctore, licet indigni meritis, praesidemus, cogimur, etiamsi a nobis exigantur, his talibus semper invigilare, ac saluti animarum solerti studio providere. Quapropter, dilectissimi filii, quia postulastis a nobis, quatenus et Ecclesiam, circa quam degitis, sub tutela apostolicae defensionis susciperemus, cum per interventum episcopi vestri per literas vestras, tum devotis vestris precibus flexi, petitioni vestrae libenter annuimus. Inclinati ergo vestris rogationibus, vos vestraque bona atque praedictam Ecclesiam sub munimine apostolicae protectionis suscipimus; et confirmamus quidquid dicta Ecclesia iuste habet, vel deinceps iuste adquisitura est, tam in terris quam in vineis, seu cuiuslibet generis possessionibus: ita ut non liceat cuiquam ecclesiasticorum vel saecularium magnaevaeque personae vos inquietare, vel

(1) Ex Append. tom. IV Galliae Christ.

Decretum pro indemnitate bonorum.

Pœna con-
tra violatores
privilegii pon-
tificii.

quidquid iniuria prænominatae Ecclesiae in alienum transferre: salva matris Ecclesiae, et proprii episcopi reverentia. Quisquis autem temerario ausu huius nostrae sanctionis privilegium infregerit, nisi resipuerit, noverit se excommunicationis atque anathematis vinculo innodandum. At vero qui pio intuitu custos et observator extiterit, perpetuae benedictionis abundantia repleatur. Datum Laterani II kal. april. per manus Petri Clerici, fungentis munere Petri sanctae Romanae Ecclesiae cardinalis, ac bibliothecarii, anno ab incarnatione Domini MLXX, pontificatus D. Alexandri II Papae nono, indict. VIII.

Dat. die 31 martii anno Domini 1070,
pontif. Alexandri anno IX.

XX.

Confirmatio privilegiorum Aretinae Ecclesiae ab antecessoribus Pontificibus concessorum (1).

SUMMARIUM

Confirmatio privilegiorum pontificiorum; et bonorum quae hic enumerantur. — Confirmatio permutationum omnium hucusque factarum. — Decretum libertatis eorundem bonorum. — Sub anathematis interminatione.

Alexander episcopus servus servorum Dei, Constantino episcopo Aretinae Ecclesiae eiusque successoribus promovendis, in perpetuum.

Exordium.

Convenit apostolico moderamini pia religione pollentibus benevola compassione succurrere, et poscentium animis alacri devotione impertiri assensum, ut ea, quae mota et legaliter examinata sunt, atque auctoritate firmata, perpetuis temporibus maneant inconcussa.

Confirmatio
privilegiorum
pontificiorum,
et bonorum,
quae hic enu-
merantur.

Quapropter nostri pontificatus auctoritatis praeceptum fieri decrevimus; confirmantes scilicet sanctae sedis Aretinae Ecclesiae, quae ab antecessoribus nostris, Leone videlicet, et Stephano, atque Paschali, Hadriano, Victore, item Stephano

(1) Ex Ughell. Ital. Sac. tom. I.

Pontifice nono, per apostolici privilegii seriem iuste, canonicè et perpetuo iure firmata sunt, videlicet:

Plebem Sanctae Felicis in Prolio, plebem Sanctae Mariae in Pacina, ecclesiam Sancti Ansani cum omnibus suis pertinentibus, plebem Sancti Victoris, plebem Sancti Viti in Versura, plebem Sancti Andreae in Maleno, plebem Sancti Stephani in Aciviano, plebem Sanctae Mariae in Pava, plebem Sanctae Mariae in Saltu, plebem Sanctae Agathae, et plebem Sancti Ioannis in Vescona, plebem Sancti Viti in Corsignano, plebem Sanctae Mariae in Cosona, plebem Sancti Donati in Sentigliano, monasterium S. Petri in Assu cum omni sua pertinentia.

Praeterea confirmamus eidem sanctae Aretinae Ecclesiae praefatam ecclesiam Sancti Ansani cum omnibus suis pertinentibus; itaut synodica sanctio, quae tempore Luitprandi regis Longobardorum inter Adeodatum Senensis Ecclesiae episcopum, et Lupertianum Aretinum episcopum, et Lupertianum Aretinum episcopum, nec non quae tempore Karoli Magni inter Aribertum praefatae Ecclesiae Aretinae episcopum, et Andream Senensem episcopum, nihilominus canonicè data est;

Haec nostra auctoritate perpetuo firma ac rata habeatur; nec ulla deinceps calumnia Senensium episcoporum audiat.

His ita corroboratis, apostolica censura sub divini nominis constitutione, atque districti anathematis interpositione interdiciamus, ut nulla quamlibet, et quantumlibet magna vel parva persona, seu cuiuscumque conditionis homo, tam de praefatis plebibus, et Sancti Ansani basilica, quam etiam ex cunctis, quae sanctae Aretinae Ecclesiae de iure competunt, rebus mobilibus vel immobilibus, sese moventibus, eam inquietare, seu disvestire, vel calumniare praesumat.

Si quis autem, quod non optamus, contra hoc nostrae constitutionis edictum temerario ausu insurgere tentaverit, quod molitus fuerit, anichiletur, et insuper di-

Confirmatio
permutatio-
num omnium
hucusque fa-
ctarum.

Decretum
libertatis eo-
rundem bo-
norum.

Sub anathe-
matis intermi-
natione.

vino anathemate percussus, nisi forte satisfaciendo resipiscat, damnetur.

Conservator vero huius nostri apostolici privilegii, benedictionis gratia donatus, intra paradisi maenia cum sanctis omnibus in sempiternum gaudeat. Amen.

Data in episcopatu Aretino VI idus iunii per manus Petri Clerici, fungentis vice Petri S. R. E. cardinalis, anno ab incarnatione Domini 1070, pontificatus autem domini Alexandri secundi nono, indictione octava.

Dat. die 8 iunii anno Domini 1070,
pontif. Alexandri anno IX.

XXI.

Confirmatio privilegiorum abbatiae S. Benigni Fructuariensis (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Monasterium sub protectione Sedis Apostolicae confirmatur. — Ipporegiensi episcopo hospitium ibi facere interdicitur. — Anathema contra inobservantes.

Alexander episcopus servus servorum Dei, venerabili Alberto abbati monasterii Sanctae Mariae, siti in Ipporegiensi loco, qui dicitur Fructuaria, suisque successoribus regulariter promovendis in perpetuum, salutem.

Exordium.

Ex consideratione huius sanctae Apostolicae Sedis, cui Deo auctore licet indigni meritis praesidemus, cogimur universis Ecclesiis providere, praesertim iis locis, qui pia religione pollere noscuntur. Multum enim Domino nostro Iesu Christo sollicitudinis nostrae curam placere confidimus, si servos eius, ut sibi securius militare valeant, a turbine saecularium perturbationum scuto nostrae protectionis defendimus. Quapropter, fili carissime, cum interventu dilectissimae filiae nostrae Agnetis imperatricis, tum dilecti ac venerabilis Annonis Coloniensis archiepiscopi rogatione, tuis etiam precibus per nuntios tuos inclinati, iam dictum monasterium, quod per studium servo-

(1) Ex archivo eiusdem monasterii edidit Samuel Guichenon biblioth. Sebuz., cent. II.

rum Dei constructum, absque aliqua saeculari potentia ad hoc, quod esse videtur, pervenit, quodque hactenus summa devotione ad hanc Sanctam Sedem respexit, sub tutela apostolicae defensionis suscepimus; et confirmamus quidquid recte habet, vel deinceps est acquisiturum in mobilibus, imo et immobilibus, ita ut non liceat cuiquam magnae vel parvae personae servos Dei, ibi vel in cellis suis degentes, inquietare, vel de substantia sua imminuere, nec quidquam de eius iure in alium transferre, vel saeculare placitum facere. Specialiter autem Ipporegiensi episcopo, ne ibi hospitium faciat, apostolica auctoritate interdiciamus: salvo in omnibus Ecclesiae Romanae privilegio. Si quis autem temerario ausu huius nostrae sanctionis privilegium in totum vel in partem infregerit, nisi digna satisfactione emendaverit, norit se apostolicae excommunicationis et anathematis vinculo innodandum. At vero qui pio intuitu custos et observator extiterit, perpetuae benedictionis abundantia repleatur. Datum Laterani anno Domini MLXX.

Dat. anno Domini 1070,
pontif. Alexandri anno IX.

XXII.

Privilegium monasterio S. Rigaldi de Avesia in Matisconensi dioecesi.

SUMMARIUM

Exordium. — Monasterii Avesiani fundator Eustorgius monachus. — Monasterium hoc sub protectione Sedis Apostolicae recipitur, remota quacumque laicali, vel ecclesiastica iurisdictione. — Abbas a fratribus eligendus, et a Matisconensi episcopo gratis consecrandus: — Qui si pretium requirat, ad Apostolicam Sedem deferendum. — Solitae clausulae.

Alexander episcopus servus servorum Dei, congregationi de monasterio S. Rigaldi de Ancisa (1), in perpetuum.

Religiosis desideriis ea pietate et benevolentia consulendum atque conceden-

(1) Alias de Avesia.

Monasterium
sub protectio-
ne Sedis Apo-
stolicae con-
firmatur.

Ipporegiensi
episcopo hos-
pitium ibi fa-
cere interdici-
tur.

Anathema
contra inob-
servantes.

Exordium.

Monasterii
Avesiani fun-
dator Eustor-
gius mona-
chus.

dum est, ut propositum piae devotionis de fructu suae provectionis gaudeat, et meritum benignitatis acquirat, quod huic sine difficultate praesidia praestat. Igitur venerabilis frater Eustorgius, monasterii S. Austremonii de Alverno monachus, in silva quadam, quae dicitur Adursa (1) in episcopatu Matisconensi, heremum inhabitaverat, et desertum loci adusque monasterii et aliquantulae congregationis fructum adiutorio divinae miserationis, et pia collatione fidelium animarum, excoluerat; apostolatus nostri praesentiam adiens, intervenientibus fratribus nostri Aganonis Augustodunensis episcopi precibus, suppliciter postulavit, ut idem monasterium in apostolica iura reciperemus, et privilegio apostolicae tuitionis muniremus, quatenus ille venerabilis locus, singulari patrocinio et defensione Matris omnium Ecclesiarum suffultus et roboratus, et felicior in omni bono crescat, et sincerior inter humana tentamenta consistat: cuius precibus sine contemptu pietatis et iustitiae effectum non potuimus denegare. Notum sit ergo omnibus fidelibus in perpetuum, quoniam eidem fratri et carissimo filio nostro Eustorgio, suisque fratribus, cunctisque eorum successoribus privilegium nostrae apostolicae tuitionis concessimus, statuentes, et expresse decernentes, ut ipsum monasterium S. Rigaldi de Ancisa (2), et omnia quaecumque iure habet, aut divina pietas..... in futurum sibi habenda concesserit, ita sub iure et apostolicae maiestatis protectione consistant, ut nullus imperator, rex, dux, marchio, episcopus, comes, seu abbas, vel aliqua persona saecularis aut ecclesiastica, magna vel parva, aut invadere, aut molestare, vel in aliquo inquietare et a statu suo, aliquid conditionaliter inde exigendo, turbare praesumat. His etiam addimus, ut nullus in eodem monasterio nisi per electionem fratrum iuxta regulam sancti Benedicti abbas constituatur, et episco-

(1) Alias *Avesia*. (2) Alias *de Avesia*.

Monasterium
hoc sub pro-
tectione Sedis
Apostolicae re-
cipitur, remota
quacumque
laicali, vel ec-
clesiastica in-
iurisdictione.

Abbas a fra-
tribus eligendus,
et a Matisconensi
episcopo gratis
consecrandus

pus Matisconensis, in cuius parochia est, si gratis et sine pretio hoc velit facere, electum a fratribus debeat consecrare, et suo regimini caetum sibi commendare; sin vero pretium exigat pro consecratione aut aliquo modo canonicam electionem fratrum tentet impedire, ad Apostolicam Sedem pro ordinando et consecrando abbate suo veniant. Si quis vero citra huius nostrae constitutionis et confirmationis paginam nefario ausu agere et venire tentaverit, nisi resipiscat, auctoritate apostolorum Petri et Pauli, ac nostra, excommunicandum, et ab omni consortio fidelium repellendum se esse pertimescat. Qui autem piae venerationis intuitu observaverit, et hic apostolicae benedictionis gratiam, et consolationem habeat, et aeternum remunerationis pretium Deo donante capiat. Datum Laterani XVI kal. apr. per manus Petri S. R. Ecclesiae presbyteri cardinalis. Anno X pontif. dom. Alexandri II papae, Dominicae inc. MLXXI, ind. IX.

Dat. die 17 martii anno Domini 1071,
pontif. Alexandri anno X.

XXIII.

Monasterium S. Edmundi sub protectione Sedis Apostolicae recipitur, eiusque bona omnia confirmantur (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Quae cura Ecclesiarum Romanis Pontificibus inesse debeat. — Confirmatio honorum ad huiusmodi monasterium pertinentium. — Quod perpetua exemptione ab omni molestia, infestatione et permutatione frui statuitur. — Privilegia quoque omnia regum, et eorum oblationes confirmantur. — Decretum libertatis et exemptionis. — Anathema contra violatores privilegii huius.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilecto in Christo filio Balduino abbati monasterii S. Edmundi, quod Badrices-Harde nuncupatur, in Anglia constituti, eiusque successoribus, in perpetuum.

(1) Ex Alford. Annal. Eccles. Angl. ad ann. 1071, n. XVIII.

Qui si pretium
requirat, ad
Apostolicam
Sedem defere-
rendum.

Solitae clau-
sulae.

Exordium.

Quae cura
Ecclesiarum
Romanis Pon-
tificibus inesse
debeat.

Confirmatio
honorum ad
huiusmodi mo-
nasterium per-
tinentium.

Quamquam Sedes Apostolica, universalis mater, et omnium Ecclesiarum princeps, universas Ecclesias communi iure et dispositione contineat; pleraque tamen inveniuntur, quae in singulare patrocinium S. R. E. commendari, ac proprie eius iuri applicari ac summitti cupiunt: quatenus singulari providentia et caritate suae Matris amplexae, usquequaque liberiores et munitiores existant; et ad exercenda divinae servitutis obsequia, inde tranquillitatis et praesidii munitiones accipiant, unde magisterium sacrae Traditionis expectant. Si igitur in eadem Apostolica Sede praesidenti haec solitudo et cura singularis incumbit, ut ex ipsa consideratione regiminis, omnibus tam in defensione et corroboratione diligentiam, quam in spiritali speculatione et doctrina vigilantiam, quantum Deo auxiliante praevalet, circumferre debeat; valde congruit, ut si quando ea, quae ad honorem et utilitatem Ecclesiarum Dei pertinent, ab eo postulantur, benevola donatione concedat; et ad sinum Matris, idest S. R. E. domicilium, propriae commendationis devotione fluentes, egregia benignitate affectuque custodiendi suscipiat. Nos itaque, dilectissime fili Balduine, in apostolatus administratione, non nostris meritis, sed divina locati gratia, aequitatem tuae postulationis, et commissae tibi congregationis; necnon charissimi filii nostri Willelmi regis benignae interpellationis vota attendentes; videlicet ut praedictum monasterium S. Edmundi, cui divina dispositione praesse dinoscere, in tutelam et defensionem S. R. E. suscipere, eiusque statum et attinentia bona apostolici privilegii firmamento muniremus; cum omni benevolentia et caritate vobis concedendum esse pervidimus.

Quapropter in hac praesenti sanctionis nostrae pagina (salva quidem in omnibus huius Sedis reverentia) concedimus et confirmamus tibi tuisque successoribus praefatum monasterium cum omnibus, quae nunc sibi iure pertinent, aut in fu-

turum, Deo annuente, ibi conferenda sunt, ut sine omni molestia et inquietudine illud in vestra gubernatione teneatis; statuentes, et apostolica auctoritate corroborantes, ut idem monasterium in hoc statu et monastico ordine perpetua stabilitate permaneat; nec aliqua potestas saecularis aut ecclesiastica eundem venerabilem locum ad episcopalem sedem mutare possit, aut debeat. Et quaecumque donationes rerum, aut libertatis, eidem monasterio regis statutis et praecipis traditae sunt, aut in posterum pro Dei nomine conferendae, ex nostra apostolica confirmatione ratae illibataeque permaneant: salva Primatis episcopi canonica reverentia. Igitur ad honorem Dei, et praedicti monasterii utilitatem cupientes hanc nostram constitutionem sempiterna stabilitate teneri, sancimus, et apostolica auctoritate firmamus, ut nullus rex, dux, comes, episcopus, abbas, seu aliqua persona saecularis, aut ecclesiastica, iam saepe fatum monasterium, vel fratres ibi Deo servientes inquietare praesumat; nec aliquid eorum, quae nunc iure habet, aut in futurum, Deo concedente, adquisierit, cuiuscumque modi sint, ab eo alienare, aut invadendo diripere, nec aliqua occasione vexare, aut sine licentia abbatis tenere audeat. Si quis autem temerario ausu haec nostra statuta contaminare praesumpserit, aut infringere, anathematis laqueo se innotatum, et iudicio superni Iudicis plectendum esse cognoscat. Qui vero piae devotionis intuitu huius nostrae sanctionis custos et observator extiterit, et bona sua ad amplificationem eiusdem monasterii contulerit, aut conferre studerit, apostolicae benignitatis gratiam consequatur, et aeternae retributionis gloria repleatur. Bene valete. Datum Laterani VI kal. novemb. per manus Petri S. R. E. presbyteri cardinalis, et bibliothecarii, anno XI pontificatus domini Alexandri Papae: anno videlicet domi-

Quod perpetua exemptione omni molestia, infestatione et permutatione frui statuitur.

Privilegia quoque omnia regum, et eorum oblationes confirmantur.

Decretum libertatis et exemptionis.

Anathema contra violatores privilegii huius.

nicae incarnationis millesimo septuagesimo primo, indictione x.

Dat. die 27 octobris anno Domini 1071, pontif. Alexandri anno xi.

XXIV.

Concessio privilegiorum monasterii Floriacensis, bonorumque ad illud spectantium confirmatio (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Papa pastor generalis. — Papa abbatem fratrem vocat. — Decretum confirmationis, ac libertatis honorum ad Floriacense monasterium spectantium. — Abbas Floriac. ratione corporis S. Benedicti primus inter Galliae abbates. — Eiusdem omnimoda exemptio ab episcopali iurisdictione. — Abbas a monachis eligendus, et a quo placuerit episcopo benedicendus. — Episcopi nullam subiectionem a fratribus possint exigere, dum eos sacris initiant, vel sacerdotes ordinant. — Abbas Floriacensis tantum a provinciali concilio, vel Papa iudicari possit. — Floriacenses possunt recipere omnes monachos studio meliorandae vitae; et eicere omnes discipulos. — Confirmatio privilegii huius: — Atque anathema contra eius violatores. — Signum Alexandri PP.

Alexander episcopus servus servorum Dei, Guilelmo venerabili abbati Floriacensis monasterii, ubi venerabile corpus beati Benedicti requiescit; eiusque successoribus regulariter intrantibus, in perpetuum.

Exordium.

Si in Apostolica Sede praesidenti haec sollicitudo et cura singularis incumbit, ut ex ipsa consideratione regiminis omnibus Ecclesiis et venerabilibus locis tam in temporalis defensione et corroboratione diligentiam, quam in spirituali speculatione et doctrina, quantum Deo auxiliante praevaleret, vigilantiam adhibere debeat; valde congruit, ut earum proventus et utilitatibus, quae sub tutela sanctae Romanae Ecclesiae specialiter constitutae sunt, tanto impensis curae studium impertiatur, quanto et generalis providentiae corpus cum caeteris, et singularem apostolici privilegii lineam prae cae-

(1) In inventario rescriptorum authenticorum edidit Ioannes a Bosco Biblioth. Floriac. pag. 142.

teris sortiuntur. Nos itaque in apostolatus administratione, non nostris meritis, sed divina locati gratia, petitionibus tuis, charissime fili et frater in Christo Guilelme, cum omni charitate et benevolentia consentientes, venerabili loco, cui praesesse dignosceris, tibi quoque tuisque successoribus, nostrae apostolicae defensionis et confirmationis privilegia, praedecessorum nostrorum statuta servantes, impendimus; statuentes, et apostolica auctoritate corroborantes, ut ipsum monasterium et possessiones eius, res tam mobiles quam immobiles, seu cuiuscumque modi bona sint, quae nunc ibidem iuste sunt collata, vel in posterum Deo annuente a fidelibus conferenda, sine omni inquietudine sub tua tuorumque successorum gubernatione firma et inconvulsa permaneant, ut nulla potestas saecularis, ecclesiastica, seu aliqua persona magna vel parva, idem monasterium vel eius pertinentia invadere, vel comminere, aut in quocumque molestare audeat; nec subiectas illi personas sine voluntate abbatis distringere; vel quidquid fiscus exigit, aliquo modo praeripere praesumat. Addimus etiam, ut quia venerabilis Pater Benedictus, monachorum legislator, ex divina gratia dux est monasticae religionis, sit etiam, qui eidem monasterio praefuerit, primus inter abbates Galliae. Nec aliquis de ordine sacerdotali, archiepiscopus scilicet, aut episcopus, aut inferioris ordinis, eum inquietare, nec contra voluntatem ipsius ad idem monasterium venire, aut aliquam ordinationem facere, vel missas celebrare praesumat. Ut omni tempore quieti et saecuri absque omni molestia vel controversia monachi in eodem monasterio Deo servire possint. Abbas vero, qui ordinandus ibi est, cum electione fratrum propter vitae meritum, et honestatem morum, et non propter turpia lucra, seu pro pecunia eligatur; et absque ulla calumnia a quocumque episcopo, prout sibi placuerit, benedicatur.

Papa pastor generalis.

Papa abbatem fratrem vocat.

Decretum confirmationis ac libertatis honorum ad Floriac. monasterium spectantium.

Abbas Floriac. ratione corporis S. Benedicti primus inter Galliae abbates.

Eiusdem omnimoda exemptio ab episcopali iurisdictione.

Abbas a monachis eligendus, et a quo placuerit episcopo benedicendus.

Episcopi nullam subiectionem a fratribus possint exigere, dum eos sacris initiant, vel sacerdotes ordinant.

Abbas Floriacensis tantum a provinciali concilio, vel Papa iudicari possit.

Floriacenses possunt recipere omnes monachos studio meliorandae vitae, et eicere omnes discipulos.

Confirmatio privilegii huius.

De sacerdotibus vero aut diaconibus ordinandis id observetur, quod in regula praecipitur: ne saltem aliquis episcopus subiectionem ab eis requirat, quos ordinaverit: nec umquam officio dignos ordinare differat.

Denique, si contigerit, ut abbas accusetur criminalibus causis, non unius episcopi iudicio determinetur sententia, sed provincialis concilii expectetur censura; aut si forte maluerit appellare Sedem Apostolicam, res ad Romani Pontificis deferatur audientiam. Et quotiescumque necessitas urgebit eum venire Romam, ei in omnibus liceat. Sed et solvendi et ligandi eam potestatem habeas, quam antecessores tui per romana privilegia probantur habuisse. Quod si peccatis habitatorum terrae exigentibus, excommunicationis anathema ad eos pervenerit, id privilegium eidem monasterio indulsumus, ut fratres eiusdem congregationis, exclusis aliis omnibus, ipsi absoluti divinum officium peragant. Visum quoque nobis est, ut hanc licentiam eidem tribuamus: ut fratres, qui in quibusdam coenobiis degunt, quod vivere regulariter nequeant, si voluerint studio meliorandae vitae ad ipsum ducem monachorum confugere, permittatur eis in eodem coenobio tandiu degere, si contenti fuerint monastica consuetudine, quousque in suis monasteriis videatur ordo redire. Permittimus etiam, ut si aliquis de ipsis fratribus onerosa conversatio fuerit, ipse potius cum suo detrimento discedat, quam alios inquinet.

Haec igitur omnia, quae huius praeccepti decretique nostri pagina continet, tam eidem abbati, quam cunctis in eo, in quo est, ordine locoque successoribus, in perpetuum servanda decernimus. Si quis vero regum, sacerdotum, atque quarumlibet personarum, hanc constitutionis nostrae paginam agnoscens, contra eam venire temptaverit: vel de ecclesia Sanctae Mariae cum omnibus appendiciis, pertinentibus ad ipsam Ecclesiam, quae

est in castro Sancti Bricii, quam Robertus dominus ipsius castri ipsi monasterio contulit, aliquid abstulerit; potestatis honorisque sui dignitate careat; reumque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate agnoscat. Et nisi illa, quae ab illo sunt male ablata, restituerit, et digna satisfactione acta emendaverit, sub anathematis interdictione sit; atque in aeterno examine districtae ultioni subiaceat. Cunctis autem, eidem loco iusta servantibus, sit pax Domini nostri Iesu Christi; quatenus et hic fructum bonae actionis recipiant, et apud districtum Iudicem praemia aeternae pacis inveniant.

Atque anathema contra eius violatores.

NEZ

Signum Alexandri PP.

Datum Lucae vii idus novembris per manus Petri sanctae Romanae Ecclesiae cardinalis, anno xi pontif. domni Alexandri Papae, indictione decima.

Dat. die 7 novembris anno Domini 1071, pontif. Alexandri anno xi.

XXV.

Monasterium S. Prosperi (deinde S. Petri) Regiensis, ordinis Cassinensis, in protectionem Sedis Apostolicae recipitur, eius bona confirmantur, novaque eidem conceduntur privilegia (1).

SUMMARIUM

Prooemium. — Abbatis monasterii S. Prosperi electionem secundum S. Benedicti regulam faciendam constituit. — Monasterium sub protectione Sedis Apostolicae suscipitur. — Bona eiusdem enumerantur et confirmantur. — A quacumque iurisdictione ecclesiastica vel saeculari libe-

(1) Margarini. Bullar. Casin. par. II.

rum declaratur. — Irritum, quidquid contra hoc privilegium actum fuerit, decernitur. — De electione abbatis absque venalitate, et favore facienda. — Excommunicatione adversus violatores huius privilegii.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilectissimo et reverendissimo filio Giselberto abbati venerabilis coenobii Sancti Prosperi confessoris Christi, ubi sacratissimi eius cineres, conditi, et ossa reservantur, subter civitatem Regium constituti; et per eum cunctis successoribus ipsius inibi regulariter promovendis, in perpetuum.

Proemium.

Quemadmodum regi, defendi, et gubernari ab illo, a quo sumus, optamus, ita per universum orbem christianum, iuxta quod nobis commissum esse constat, a singulis provisoribus Ecclesiarum Dei, prout cuicumque eorum expedit, sperare non dubitamus. Ideoque huic operi tanto vigilantius insistere debemus, quanto, permittente Deo, malefactorum saevitiam hoc tempore adversus ovium domini pastores, nullo resistente, efferatam attendimus. Quapropter iusta et salubri suggestione tua, carissime frater Giselberte abbas, ad utilitatem tuam successorumque tuorum commoti et commoniti, per huius nostrae apostolicae constitutionis paginam confirmamus et corroboramus venerabili coenobio Sancti Prosperi Regiensis episcopi, ut electio et ordinatio abbatis ipsius monasterii fiat omnino secundum regulam S. Benedicti (1). Et quia a sanctae recordationis domino videlicet Stephano Papa sanctissimo privilegium, et a beatissimae memoriae Conrado, et Enrico eius filio, imperatoribus, ac nonnullis aliis regibus praecepta, et a venerabili Sigefredo, et Adelberto praedictae sanctae Regiensis Ecclesiae episcopis decreta, non solum de ipsa abbatum electione, verum et de omnibus rebus, ipsi monasterio iuste acquisitis vel acquirendis, constant; secundum tenorem illorum, et quod maius est, secundum veritatis et iustitiae rationem, per huius nostrae auctoritatis privilegium nominatim concedimus, atque decernimus

(1) Vide superius.

ipsi venerabili coenobio Sancti Prosperi, quod in tutela beati Petri et nostra successorumque nostrorum perpetuo suscipimus: fundum ipsius ecclesiae Sancti Prosperi sub urbe Regii sitae, cum coemeterio ipsius et novem iugeribus terrae, cum cappella Sancti Nazarii, quam a praeposito ecclesiae eiusdem Sancti Prosperi, intra castrum eiusdem civitatis sitam, per commutationem iuste factam, abbas, qui tunc temporis erat, accepit: nec non et omnem illam terram de Corticella, vel in circuitu ipsius monasterii, quae ab episcopis vel canonicis eiusdem loci, vel a quibuscumque fidelibus iam dicto monasterio data est: insuper duodecim mansos in Fossula, quatuor in Palude, quatuor in Campagnola, tres in Quingente, unum in Curtenova, unum in Gungo, unum in Fossuduude, quinque in Bagnolo, et cappella Sanctae Mustiolae cum suis pertinentiis, unum mansum in Crustulo Veteri, unum in Vico de Sebragato, unum in Magno Casale, et cappella Sancti Silvestri, cum dominicatu de eadem villa Magno Casale: tres mansos in Regio, et dominicatum Regii, Braidam Regis, et omnem terram praedicti monasterii circa eandem civitatem sitam: tres mansos in Rodano, tres in Marmirolo, unum in Miano, unum in Bubiano, unum in Piano, unum in Mulazzano, unum in Planzo, unum in Castro Oleriani: et curtem de Nassetto cum Lama Fraularia, et a campo, et rivum de Nassetto, quae a Carolo rege piissimo per praeceptum iuxta fines ibi designatos Regiensis Ecclesiae data esse dignoscitur; et terram, quam dedit Rolandus filius Eriberti: in Mutilena quatuor mansos cum cappella, et quadam parte castri: in Albinea quatuor mansos, et cappellam Sanctae Mariae in Pisignano cum oliveto sibi adiacente: in Vergnano duos mansos, et octo mansos, quos dedit Ardicio filius Attonis, filii Gandulfi; et cappellam Sancti Damiani in Medula quam dedit Ubertus; vineam cum septem mansibus; cappellam Sancti Petri

Monasterium sub protectione Sedis Apostolicae suscipitur.

Bona eiusdem enumerantur et confirmantur.

Abbas monasterii S. Prosperi electionem secundum S. Benedicti regulam faciendam constituit.

in Convanello cum omnibus suis pertinentiis: in Spetiano unum mansum: in Sancto Floriano unum: unum in Monte Barazonis: et quamdam partem in cappella Sancti Martini in Revere, et quatuor partes, in praedicta Revere, duas in ecclesia Sanctae Mariae, unam in Sancto Florentino, unam in Sancto Laurentio; duos mansos in Pulianello: et quicquid intra Italicum regnum iuste possidet, vel si non possidet, iuste possidere debet. Itaque tam ea, quae praediximus, quam quae devotione quorumque fidelium iuste acquisitione deinceps fuerint, in perpetuum sine alicuius inquietudine, ut praefatum monasterium sub tutela beati Petri perpetualiter suscipimus, possidere apostolica auctoritate sancimus. Illud etiam ob reverentiam tanti confessoris, praecipuique Domini, praesenti auctoritate tibi, dilectissime fili Giselberte abbas, tuisque successoribus, et quibus tu, vel quem supradicti monasterii fratres iusserint, in sacerdotali officio positus, apostolico privilegio concedimus, ex charitate, quae Deus est, in virtute Sancti Spiritus, auctoritate beati Petri coelorum clavigeri confirmamus, ut populis per saecula undequaque sanctissimi confessoris suffragia expetendo concurrentibus: sive ipsius terrae incolis ad eandem Ecclesiam convenientibus: ad honorem Dei et beatissimi Prosperi confessoris devote super ipsius sacris reliquiis solemnes et publicas missas celebrare, et pane Verbi Dei eos congrue reficere; atque saepius praenominati domini et magni patroni, videlicet beatissimi Prosperi, meritis, et nostra praesenti auctoritate roborati, eorum devotas confessiones suscipientes, vestrorum ipsarum, aliorumque orationum, sermonum quoque, vigiliarum, ieiuniorum etiam, et eleemosynarum illis subministrantes praesidium, delictorum eorum expiandorum conferatis solatium. Praecipimus quoque, ne quis eiusdem civitatis episcopus, sed nec quidem aliquis primas, vel metropolitanus, aut quae-

A quacumque iurisdictione ecclesiastica, vel saeculari liberum declaratur.

libet parva magnaque ecclesiastica, saecularisve persona quidquam earum, quae supra taxavimus, pervertere audeat; sed nec aliquam potestatem exercere contra eundem vestrum coenobium, neque quavis occasione inibi missas celebrare, aut ordinationem aliquam quamvis parvissimam, sine voluntate abbatis et fratrum, agere; aut excommunicationem contra eos ferre, vel aliquod officium aut sepulturam mortuorum concedere audeat, qui non vult aeternaliter damnari, et perpetuo anathemate ferri. Quod si aliquo umquam tempore apparuerit aliquis, qui contra haec ire velit, auctoritate beati Petri, ut praediximus, irritum habeatur, quod praesumpserit appetere; neque a te, vel a tuis successoribus obediatur. Porro, super electione seu ordinatione abbatis, in quod maxime salus coenobitarum competit, hoc in fine repetimus, ut tanto tenacius haereat praesentium et futurorum mentibus, quanto pro sui speciali vel singulari utilitate inculcatur crebrius. Si quis ergo quocumque ingenio per aliquam venalitatem vel humanam gratiam, defuncto abbate, successorem ei subrogare praesumpserit; aut aliter, quam a beatissimo Patre nostro Benedicto constitutum est, in electione vel ordinatione abbatis egerit, electio illa vel ordinatio auctoritate sanctae Romanae et Apostolicae Sedis omnimodo habeatur irrita; et auctores eius vel mediatores, nisi resipuerint, perpetuo damnati sint anathemate maranata. Hinc huius privilegii transgressor, quicumque temere tentare praesumpserit, districto anathemate se condemnatum noverit, nisi forte resipiscens, digne satisfecerit. Qui vero devotus conservator extiterit, divinis repleatur benedictionibus, et principis apostolorum auctoritate ab omnibus delictorum suorum absolvatur nexibus. Amen.

Datum Lucae quarto idus martii per manus Petri sanctae Romanae Ecclesiae presb. cardin. et bibliothecarii; anno xi pontificatus domini Alexandri II papae;

Irritum, quidquid contra hoc privilegium actum fuerit, decernitur.

De electione abbatis absque venalitate, et favore facienda.

Excommunicatione adversus violatores huius privilegii.

dominicæ vero incarnationis MEXXII, in dictione X.

Dat. die 12 martii anno Domini 1072, pontif. Alexandri anno XI.

XXVI.

De monachis ex Cantuariensi Ecclesia non expellendis (1). (Simile omnino decretum leg. superius inter Leonis IX const.)

SUMMARIUM

Causa decreti. — Gregorii PP. ad Augustinum epistolæ fragmentum. — Et aliud ex epistola Bonifacii PP. ad Angliæ regem et ad Laurentium archiepiscopum.

Alexander episcopus servus servorum Dei, reverendissimo fratri in Christo Lanfranco, venerabili Cantuariorum archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Canon decreti.

Accepimus a quibusdam, venientibus de vestris partibus ad limina sanctorum apostolorum Petri et Pauli, quod quidam clerici, associato sibi terrenæ potestatis, laicorum videlicet auxilio, diabolico spiritu repleti, moliantur de ecclesia Sancti Salvatoris in Dorobernia, quæ est metropolis totius Britannia, monachos expellere, et clericos inibi statuere. Cui nefario operi molitionis suæ hoc adicere conantur, ut in omni sede episcopali ordo monachorum extirpetur; quasi in eis non vigeat auctoritas religionis. Qua de re zelo Dei compulsi scrutinium de privilegiis Ecclesiarum fieri præcepimus, et venit ad manum statutum prædecessoris nostri, beatæ memoriæ Gregorii Maioris, de Ecclesiis Angliæ; quomodo scilicet præcepit Augustino gentis vestrae apostolo: « Ut eiusdem Ordinis viros, cuius et ipse noscitur esse, poneret in præfata sede metropolitana. Cuius præceptionis inter alia hæc subnexa sunt. Quia tua, inquit, fraternitas, monasterii regulis erudita, in Ecclesia Anglorum, quæ nuper auctore Deo ad fidem perducta est, hanc debet conversationem instituere, quæ initio nascens Ecclesiae fuit Patribus nostris,

Gregorii PP. ad Augustinum epistolæ fragmentum.

(1) Ex Alford. loc. cit. ad annum 1072, n. XIX.

» in quibus nullus eorum ex iis, quæ possidebat, aliquid suum esse dicebat; » sed erant illis omnia communia, quam » communionis regulam ordini monachorum permaxime congruere, nemo » qui dubitat. » Hinc habetur epistola Bonifacii, qui quartus a beato Gregorio Ecclesiae Romanae, cui auctore Deo præsidemus, præfuit; quam Athelberto regi Anglorum, et Laurentio archiepiscopo prædecessori vestro misit; in qua quibusdam præmissis, huiusmodi censura anathematis usus est:

« Gloriose, inquit, fili, quod ab Apostolica Sede per coepiscopum nostrum Mellitum postulastis, libenti animo concedimus; id est, ut vestra benignitas in monasterio in Dorobernensi civitate constituto, quod sanctus doctor noster Augustinus, beatæ memoriæ Gregorii discipulus, S. Salvatoris nomini consecravit (cui ad præsens præesse dinoscitur dilectissimus frater noster Laurentius), licenter per omnia monachorum regulariter viventium habitacionem statuatur; apostolica auctoritate decernentes, ut ipse vestrae salutis prædicatores monachi, monachorum gregem sibi associant; et eorum vitam sanctitatum moribus exornent. Quæ nostra decreta si quis successorum nostrorum, regum, sive episcoporum, clericorum, sive laicorum, irrita facere tentaverit, a principe apostolorum Petro, et a cunctis successoribus suis anathematis vinculo subiaceat, quoad usque, quod temerario ausu peregit, Deo placita satisfactione poeniteat, et huius inquietudinis vestrae emendationem promittat ». Unde quia ratione, dictante, quieti Ecclesiarum utile esse perpeximus, præsens decretum supranominatorum Patrum confirmamus, et vice apostolorum sub eodem anathemate eos constringimus, quicumque huic obviare contenderint.

Et aliud ex epistola Bonifacii PP. ad Angliæ regem et ad Laurentium archiepiscopum.

XXVII.

Ecclesia, ab Altmanno Pataviensi episcopo ad regularem canonicorum vitam in territorio Pataviensi constructa, confirmatur (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Confirmatio bonorum huic Ecclesiae datorum. — Omnia hæc ad communem tantummodo usum deservire decernit. — Decretum pro immunitate Ecclesiae eiusdem.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilecto fratri in Christo Altmanno Pataviensi episcopo, et per eum Ecclesiae, quam in territorio eiusdem civitatis in portu Reni fluminis construxit, et in honore Sanctæ Trinitatis, et Passionis Domini nostri Iesu Christi, sanctorum Andreae apostoli, Pantaleonis martyris, et sancti Nicolai confessoris consecravit, in perpetuum.

Exordium.

Convenit apostolico moderamini religionis desideriis et petitionibus ea benignitate, et pietatis studio condescendere, effectumque præbere; ut, dum spiritualis auctoritas officii sui debitum peragit, dum pia fidelium statuta roborandum venerabilibus locis præsidium defensionis impendit, hinc effectus supernæ retributionis lucretur initium, quod in parando beneficio non minor fuit caritas, quam potestas; hoc enim et honorum studiis spe proficiendi augmentum tribuit, et opus proprium fructu protectionis Deo acceptabile reddit. Itaque, dilecte frater, carissima sancti Petri filia imperatrice Agnete semper Augusta indicante nobis, te in suburbio civitatis tuæ iuxta portum prædicti fluminis Reni, ad communem et regularem canonicorum vitam ecclesiam construxisse; et ut eam iuxta propositum tuæ devotionis et constitutionis apostolicis privilegiis firmarem, tum ipsa partes tuas referente, tum ipso pro te sanctissimo desiderio postulante, tanto propitius utriusque voluntati annuendum esse iudicavimus, quanto et tua vota iusta esse certius intelligimus, et illius desideria divino accensa spiritu ubique prosperari cupimus. Concedentes

(1) Ex tom. II Metropol. Salzburg.

igitur tibi, et præfatae Ecclesiae huic nostri apostolici decreti privilegium, sancimus et apostolica auctoritate statuimus, ut clerici, qui vel nunc in eadem Ecclesia sunt ordinati, sub communi semper vita, et claustrale conversatione consistent; ad quorum communem usum confirmamus, et incommutabiliter tenenda decernimus, determinate quidem, et ea quæ prænominata imperatrix Augusta pro remedio animæ suæ donavit.

Confirmatio bonorum huic Ecclesiae datorum.

Enumerat possessiones tum ab imperatrice, tum ab episcopo huic Ecclesiae donatas.

Hæc, inquam, omnia, et quaecumque etiam innominata bona eidem Ecclesiae vel nunc iuste collata sunt, vel in posterum Deo disponente conferenda, eo tenore et auctoritate ad communem usum fratrum ibidem Deo famulantium decernimus et corroboramus; ut communem et regularem vitam ducentes, nihil de bonis Ecclesiae præposito et singulari usui vendicent. Ut hæc igitur nostra decreta adiuvente Domino undique firma illibataque permaneant, apostolica auctoritate constituimus, ut nullus rex, imperator, dux, comes, episcopus, vel archiepiscopus, seu aliqua persona saecularis aut ecclesiastica, præfata Ecclesiam ab eo statu et ordine, quem superius confirmavimus, divellere, aut aliqua perturbatione impedire præsumat, vel quicquam de rebus et bonis Ecclesiae invadere aut diminuere, vel ab usu fructuum subtrahere audeat. Siquis autem contra huius nostræ sanctionis decreta temerario ausu venire tentaverit, usque ad dignam satisfactionem anathematis laqueo se irretitum noverit. Qui vero hæc eadem fidei devotione observare curaverit, divinæ remunerationis gratiam, et apostolicæ benedictionis hic, et in futuro consequatur abundantiam. Datum Romæ non. martii per manus Petri sanctæ Romanæ Ecclesiae presbyt. cardinalis ac

Omnia hæc ad communem tantummodo usum deservire decernit.

Decretum pro immunitate Ecclesiae eiusdem.

bibliothecarii, anno XII pontificatus domini Alexandri II Papae, indictione XI.

Dat. die 3 martii anno Domini 1073, pontif. Alexandri anno XII.

XXVIII.

Confirmatio bonorum, ac privilegiorum concessio Eremo Campi Amabilis congregationis monachorum eremitarum Camaldulensium.

SUMMARIUM

Prooemium. — Decessorum Pontificum de Ecclesiarum bono sollicitudo. — Eremus sub tutela Sedis Apostolicae suscipitur. — Enunciatio locorum eremi. — Iussio, quod a nemine perturbentur monachi; — Et in celsitudine contemplationis perseverent. — Licentia recipiendi ordines a viciniorepisc. si ordinarius sit canonice impeditus. — Excommunicatio in violatores huius indulti. — Gratia illud observantibus.

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilecto filio Rustico priori, et cunctae eius congregationi, de loco, qui dicitur Campus Amabilis, in perpetuum.

Prooemium.

Nulli fidelium venit in dubium, quin Sedes Apostolica, eo quod princeps existat omnium Ecclesiarum, omnibus hoc iure, et debita sollicitudine, Ecclesiis praesse debeat, ut non solum eas catholicae religionis unitate concludat, sed generaliter ab his, quae extrinsecus promoventur, sua auctoritate salvet et munit. Inter quas tamen complures inveniuntur, quae speciali et propria commendatione in tutelam eiusdem Sedis Apostolicae se contulere, et speciali caritate et studio suae Matris amplexae, securiores et liberiores ab omni infestatione consistent. Quas ut dignum erat, ita in suo sinu Romana suscepit Ecclesia, tantaque protexit undique diligentia, ut omnibus ornamenta, presidia, nonnullis quoque et gratiam consecret (1) amplificationis. Cuius rei nobis plurima exempla sanctissimi viri praedecessores nostri reliquere, qui ante nos in ea, quam diximus, Apostolica Sede fulgentes, pro honore Eccle-

Decessorum Pontificum de Ecclesiarum bono sollicitudo.

(1) Conferret.

siarum Dei, et earum exaltatione magis, quam pro vita aut salute sua, solliciti fuere. Novimus monasteria plurima, et caetera ecclesiastica bona, quae a religiosis viris ad patrocinium et defensionem Apostolicae Sedis sunt delata, cum summa caritate ab illis suscepta, et privilegio apostolicae defensionis quasi muro munita firmissimo. In qua re quam sancte fecerint, et illorum nobis ostendit gloria, et ipsius rei tam fructuosa gratia. Nam cum oratoria in pace et tranquillitate consistunt, ecclesiastica beneficia pauperes Christi nutriunt, laus Deo condigna depromitur, et remedia peccatorum tam vivis quam defunctis pie impenduntur.

§ 1. Unde nos in eadem Apostolica Sede, non nostris meritis, sed divina locati gratia, oratorium Sancti Salvatoris in Campo Amabili constructum, et omnes cellas ipsi adhaerentes et circumcirca adiacentes, et omnia ad ipsum pertinentia, communi rogatione fratrum, in tutelam apostolicae auctoritatis, et nostram successorumque nostrorum suscipimus defensionem: salva quidem suae Matris Ecclesiae debita et canonica reverentia; volentes, ut tam pia fidelium animarum devotio, quibus idem oratorium fuit in caeptum, et adhuc usque productum, Deo crescat, et illis eorumque posteris et successoribus, ad salutem corporis et animae proficiat. Sic denique ipsum oratorium et praedictum locum, cum omnibus cellulis et hospitibus suis, seu universis rebus ad eum pertinentibus, in nostram defensionem suscipimus, ut tam illa, quae modo habere et tenere videtur, quam quae in antea Deo largiente iuste acquirere poterit, ubicumque posita fuerint, sub Apostolicae Sedis custodia et tuitione consistent.

§ 2. Primo itaque loco ponimus eremum et oratorium situm in loco, qui dicitur Campus Amabilis. Secundo, hospitium eius, quod dicitur Fons Bonus. Tertio coenobium, quod est constructum in loco, qui dicitur Cerreto, qui est infra comita-

Eremus sub tutela Sedis Apostolicae suscipitur.

Enunciatio locorum eremi.

tum Vulterensem. Quarto, in loco, qui dicitur Agna. Quinto, in loco, qui dicitur Monte et Soci. Sexto, in loco, qui dicitur Arcina. Septimo, in loco, qui dicitur Challiano et Punina. Octavo, in loco, qui dicitur in Chio, et ecclesia S. Savini. Nono, in loco, qui dicitur Fogiano.

Iussio, quod a nemine perturbentur monachi;

§ 3. Sancimus igitur hoc nostro privilegio, ut neque rex, imperator, dux, comes, aut pontifex, aut aliqua persona, idem oratorium aut fratres ibi Deo servientes, eiusque territoria, aut aliqua sibi iuste modo, aut antea pertinentia, invadere aut molestare, vel aliquo modo inquietare praesumat. Libertatem vel licentiam ecclesiastici iuris, quam hucusque habere visi sunt, seu quam iuste in antea habere poterunt, in hac eadem serie confirmamus, et perpetuam fore statuimus. Ne quis etiam malas consuetudines superinducat, quibus idem oratorium a sua religione turbetur, apostolica auctoritate prohibemus.

Et in celsitudine contemplationis perseverent.

§ 4. Ita tamen volumus et constituimus, ut iam dictum oratorium cum cellis suis omni tempore, eo modo atque tenore, quo prius inchoatum est, et ad nostra usque tempora productum, maneat in suo vigore atque habilitate; scilicet ut semper eremitico tramite contemplativae vitae celsitudine perseveret. Nec liceat cuiquam unquam, aut abbatem ibi ponere, aut coenobium facere, sed semper solitariae vitae locus ipse sit deditus, et firmitate continua dedicatus.

Licentia recipiendi ordines a viciniorepiscopo, si ordinarius sit canonice impeditus.

§ 5. Hoc quoque, vestra caritate rogante, et huic Apostolicae Sedis privilegio annectimus, ut si quando opportunum fuerit, aliquem ex vestra congregatione in ecclesiasticos gradus ordinari, et episcopus, ad cuius parochiam iam pertinet praedictum oratorium S. Salvatoris, seu aliqua ex ecclesiis vel cellulis vestris in antea pertinebit, simoniaca haeresi fuerit depravatus, ut rite et canonice episcopale non possit implere officium; tunc libera facultas et licentia pateat vobis, adire catholicum et bene viventem episcopum,

ubicumque in vestra vel proxima provincia inveniri potuerit, ut ab ipso ecclesiasticis gradibus et officiis ordinari ex vestra congregatione dignus esse possit. Sacris enim canonibus, et bonis congruit moribus, ut sicuti qui ordinandi sunt, bonae vitae rectaeque scientiae existere debent, sic iuxta Apostoli sententiam illi, qui manus ordinandis imponunt, irreprehensibiles, et absque crimine inveniuntur.

§ 6. Si quis autem temerario ausu, quod fieri non credimus, contra huius nostrae apostolicae auctoritatis confirmationis seriem agere tentaverit, sciat se esse excommunicatum a beato Petro apostolorum principe, et nostra apostolica auctoritate.

Excommunicatio in violatores huius indulti.

§ 7. Qui vero custos et observator huius nostri privilegii extiterit, benedictionis gratiam, et vitam aeternam a Domino consequi mereatur.

Gratia illud observantibus.

Dat. Lucae iv kalend. novembris per manus Petri S. R. E. presbyteri cardinalis ac bibliothecarii, anno duodecimo pontificatus ipsius domini Alexandri Papae II.

Dat. die 29 octobris anno Domini 1073, pontif. Alexandri anno XII.

XXIX.

Privilegium Ecclesiae Petri Damiani (1). (Aliud privilegium Eremo Petri Damiani concess. Leo PP. IX, const. Convenit etc., dat. anno 1050).

SUMMARIUM

Ecclesia haec, sive potius oratorium, sub tutela Sedis Apostolicae suscipitur. — Anathema contra quid in illud attentantes.

Alexander episcopus servus servorum Dei, omnibus Eubugibus, clero et populo, fidelibus videlicet Sancti Petri, salutem et apostolicam benedictionem.

Non ignorat sancta vestra devotio, dilectissimi fratres et filii, quia Ecclesiam carissimi fratris et coepiscopi nostri Petri

Ecclesia haec, sive potius oratorium, sub tutela Sedis Apostolicae suscipitur.

(1) Inter Damiani opera initio tomi III.

Damiani, in beati Lucae evangelistae nomine consecratam, nos in beati Petri apostolorum principis nostraque tutela ac defensione suscepimus, salva reverentia, et utilitate sanctae Romanae Ecclesiae; eamque, ut ad orationis et sacrificii gratiam vigeat, ac illibata permaneat, ex Apostolicae Sedis auctoritate firmamus. Quapropter quicumque praedictum oratorium qualibet machinatione vel studio destruere, vel hostiliter impugnare tentaverit, ab omnipotenti Deo ac beato Petro apostolo excommunicandum se esse non ambigat; et usque ad satisfactionem congruam excludendum se a liminibus sanctae Ecclesiae, prout dignum est, perhorrescat; sicut dicit Apostolus: Si quis templum Dei violaverit, disperdat et illum Deus (a). Qui praefatum locum sanctum pro Christi amore coluerit, et intemeratum atque incolumem servare studuerit, ipse quoque per intercessionem beati Petri templum Christi fiat, et benedictionem sui Redemptoris haereditate possideat.

XXX.

Confirmatio erectionis Ecclesiae in Wisegrad, quae totius Bohemiae caput et metropolis declaratur (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Historia foundationis Ecclesiae in Wisegrad. — Haec Ecclesia totius Bohemiae caput et metropolis constituitur. — Dos Ecclesiae. — Annuus census Apostolicae Sedi persolvendus. — Usus mitrae et sandaliorum pro sacerdotibus altari S. Petri ibidem ministrantibus. — Sacramenta ibidem episcopus conferre si negaverit, a quolibuerit petantur episcopo. — Confirmatio praecepti huius.

Alexander servus servorum Dei, urbis Romae Episcopus et Papis suis successoribus, nec non catholicis episcopis, sanctaeque Romanae Ecclesiae subiectis cunctis, utriusque vitae prosperitatem et apostolicam benedictionem a summo Deo cum omnibus Sanctis.

(a) 1, Corinth. 5. (1) Ex Cosmae Pragensis Chronico inter Rer. Bohem. Script. ed. Marquardo Freherio.

Ea, quae Dominus Deus suam per clementiam ad augmentum Apostolicae Sedis condonare dignatus est, ad agnitionem omnigenarum linguarum, hoc sub chirographo propagari volumus. Primum quidem misericordiam Dei super nos diffusam liquide annunciamus. Bohemorum dux Wratisslaus vir christianus, fidei integerrimus amator, rebus in bellicis magnificus triumphator, quod serenissime ubique terrarum claruit, limina apostolorum Petri et Pauli honestos per nuncios quotidie visitans, nos caeterosque in Dei servitio devotissimos omni beneficio non minime praeteriens, piae mentis devotione innotuit: *Multa ante tempora votum Deo vovi, quod adhuc nequaquam implevi. Ecclesiam in honore Salvatoris nostri, cuius ubique protectione munitus, vestrae pietatis auxilio aedificare cupio.* Dictis talibus auditis, pontificalis apex ut adcreceret, sanctorum Patrum numero septuaginta duorum communi consilio penitus collaudavimus. Igitur ad haec perficienda Ioannem episcopum Tusculanensem fundamentum dare misimus, cuius in praesentia ipse praefatus dux cophinos terrae onustos duodecim propriis humeris portasse videbatur. Locus ergo, in quo est erecta, Wisegrada cognominatur, quod sonat liberaliter altior civitatibus. Quam sacrosanctam Ecclesiam totius provinciae caput dici, venerari sanximus; praediis, mancipiis, auro, argento, caeterisque ornamentis decenter ditatam comperimus. Episcopi eius sub dominio suis de decimis trecentos homines ad eandem Ecclesiam segregaverunt; praesul Pragensis ducentos, Olomucensis centum, fratrum suorum Conradi et Ottonis consensu. Hoc itidem asylum tutamini beati Petri principis apostolorum, cunctisque in eius sede sessuris firmiter commendavit. **Marcas XII** de eadem Ecclesia ad pedes universalis Papae, quicumque erit, omni anno offerendas sub Christi testimonio destinavit. Huius vero conditionis gratia cunctis celsior in eadem regione ut videretur Ecclesiis, qualicumque

Exordium.

Historia foundationis Ecclesiae in Wisegrad.

Haec Ecclesia totius Bohemiae caput et metropolis constituitur.

Dos Ecclesiae

Annuus census Apostol. Sedi persolvendus.

Usus mitrae et sandaliorum pro sacerdotibus altari S. Petri ibidem ministrantibus

Sacramenta ibidem episcopus conferre si negaverit, a quolibuerit petantur episcopo.

Confirmatio praecepti huius.

apparamento septem cardinales altari S. Petri ministrare student, mitra, sandaliis; simili modo ipsius Ecclesiae praepositum, presbyterum, diaconum, subdiaconum incedere, praecipimus. Laudes, quas sub diademate statutis diebus proclamare solemus, solummodo in ista Ecclesia adstante duce summa diligentia Christum collaudare permittimus. Chrisma baptizandi, consecrationem clericorum, episcopus loci illius invidia diaboli attactus, obnegare si praesumpserit, nostri decreti iudicio apud quemlibet episcopum inveniatur, et accipiat. Nemine autem praepediente, omnem iniuriam in romana synodo libere proclamet. Scripta istarum literarum sigillo impresso, supra venerandum corpus beati Petri apostoli posuimus; maxime ea pro causa, ut si quis Dei inimicus, mandatorumque eius contemptor, hoc divellere voluerit, sciat se ab omnipotenti Deo in perpetuum condemnatum, ac cum coetibus sanctorum nil commune fore; sed cum diabolo inextinguibili gehennae incendio aeternaliter concremari. Data haec in manus Petri praepositi Sancti Georgii in palatio Lateranensi, sub Henrico rege filio Henrici gloriosissimi imperatoris; VII idus maii (1).

XXXI.

Bulla contra simoniam in Lucensem Ecclesiam invecctam in collationibus beneficiorum (2).

SUMMARIUM

Exordium. — Alexander II antea Lucensis episcopus. — Simoniaci labes prave in Lucensem clerum inveccta. — Simoniaci

(1) Privilegium hoc pro Ecclesia in Wisegrad ab Alexandro II in Concilio Romano datum, quodque ex Cosmae Pragensis Synchroni auctoris Chronico excerpimus, Pagio Lenivri videtur vel reddititium, vel saltem interpolatum; cum stylus ab omnium aliorum stylo prorsus diversus sit, illudque non paucas difficultates patiat. Porro huius Concilii mentio nulla penes auctores, Cosma Pragensi excepto, habetur. (2) Ex Tabulario Canonico edidit Ughell. Ital. Sac. tom. 1.

a Chalcedonensi concilio damnati. — Quae Deo offeruntur, sacra sunt. — Eodem modo qui sacrum ordinem, ac qui sacram Ecclesiae rem vendunt, vel emunt. — Divisio reddituum ecclesiasticorum in quatuor partes facienda. — Simonia damnata in Veteri Testamento. — Simoniaci a sancta Ecclesia longe proliciendi. — Qui columbarum venditores; — Qui nummularii intelligantur. — Exemplum Ananiae et Saphirae. — Contra eos, qui in suum, vel consanguineorum usum vertunt Ecclesiae res. — Simonia omnium peccatorum origo. — Decretum, ne quis episcopus pretio conferat beneficia; — Sed gratis ordinet. — Et non ditiores, sed probatioribus moribus eligat ad ministrandum Ecclesiae. — Sed gratis dandum, gratisque accipiendum. — Nihil dandum fabricae, aut donariis Ecclesiarum, nec quod pauperibus sit tribuendum, pro acceptione beneficii. — Privatio beneficii et gradus. — Atque anathema contra inobservantes. — Subscriptio Alexandri PP.

Alexander episcopus servus servorum Dei, Lucensis Ecclesiae clero et populo, in perpetuum.

Cum divina Providentia idcirco nos in Sede Apostolica constituere voluerit, ut omnium Ecclesiarum generalem curam gerere debeamus; tum maxime illi Ecclesiae studium nostrae devotionis sollicitum est exhibendum, in qua ante susceptum universalis regiminis opus, ecclesiastici officii necessitate laboravimus, et cui privata quodammodo dilectione prius deservire studuimus. Circa Lucensem itaque Ecclesiam tanto specialius nostrae devotionis studium desideramus impendere, quanto et illi privata eius et publica omnium cura compellimur providere. In ea igitur quod multis temporibus male pullulasse, et in robur iam inveteratae malitiae comperimus excrevisse, divini verbi gladio succidere, et penitus extirpare optamus, ut Deo volente eritis spinis vitiorum in fertilem postmodum messem semen illic satum valeat abundare. Ex multis temporibus hoc detestabile malum intra ipsam Ecclesiam inolevisse cognovimus, ut nulli unquam clerico, quamvis religioso, quamvis scientia et moribus praedito, ecclesiasticum beneficium cou-

Exordium.

Alexander II antea Lucensis episcopus.

Simoniaci labes prave in Lucensem clerum inveccta.

cederetur; nisi ei, qui profano pecuniae munere illud emere studisset: fiebat Ecclesia, et res eius ita venalis, veluti quaedam terrena et vilis merx a negotiatoribus ad vendendum exposita. Quod malum, quam detestabile, quantum Deo sanctisque sit contrarium, et sacri canones docent, et fere omnibus manifestum existit. Chalcedonense namque concilium, unum ex principalibus, simili poena condemnat eos, qui sacram manus impositionem, per quam Spiritum Sanctum confert, mercari dignoscuntur. Utrosque enim auctoritate inexpugnabili illos a beneficio, istos sacro ordine iubet repelli. Sacrorum vero canonum auctoritate docemur, omnia, quae Deo vel eius Ecclesiae offeruntur, sacra fieri ipsa oblatione; nullaque autem sacra fieri possunt nisi Spiritu Sancto, a quo omnis sanctificatio procedit. Nam sicut omnis quaelibet res, cum imperatori defertur, imperialis efficitur; sic cum ex voto Deo vel sanctis offertur, divina ac per hoc sanctificata cognoscitur. Non igitur mirum, si pari poena constringit eos, qui aut sacram ordinem, aut sacram rem Ecclesiae vendere seu emere audent, cum neutrum nisi Sancti Spiritus dono valeat sanctificari. Praeterea cum sacrorum canonum auctoritas quatuor ex rebus Ecclesiae iubeat fieri portiones, quarum una pauperibus, altera fabricis Ecclesiarum sit impendenda, tertia episcopo, quarta clericis conferenda; sicut pauperibus Ecclesiis singulae partes gratis sunt concedendae, ita quoque reliquae partes nec ab ipso episcopo vel clero sunt retinendae, aut vendendae; sed eis pro Evangelii praecepto, et officii sui labore eodem modo conferendae. In Veteri quoque Testamento cum adhuc gratia Evangelii non coruscaret in mundo, legimus scelus hoc quantum abominabile esset, cum tempore Ieroboam quicumque volebat, implebat manum suam, et fiebat sacerdos excelsorum; et propter hanc causam peccavit domus Ieroboam, et deleta est de superficie terrae. Si vero domus Ieroboam ob hoc deleta est quod pecuniam

accipiens constituerebat sacerdotes in excelsis, non immerito de libro vitae caelestis eorum nomina delentur, qui interventu pecuniae sacerdotes vel clericos in domo Dei constituunt. Puto enim, quod hi tales nunquam adverterunt Psalmistae sententiam, dicentis: Quia non cognovi negotiationem, introibo in potentias Domini (a). Nam si quis ideo intrat in potentias Domini, quia non cognovit negotiationem; aperte consequitur, ut non intret in eas, qui negotiationes, maxime ecclesiasticarum rerum, non solum cognoverit, sed etiam exercuerit. In Novo autem Testamento humani generis Redemptor omnes ementes et vendentes de templo eiiciens, cathedras vendentium columbas evertit, nummulariorum effudit aes, praecepti sui auctoritate denunciando, et dicens: Nolite facere domum Patris mei domum negotiationis (b). In quo Salvatoris facto vigilanter est advertendum, quod non dicitur cathedras vendentium movisse, sed evertisse. Levius utique ferendum esset, si talium negotiatorum cathedrae moverentur, quam si everterentur. Sicut per Ioannem dominica voce Angelo idem praedicatori Ephesi Ecclesiae dicitur: Age poenitentiam, et prima opera fac; alioquin, veniam ad te, et movebo candelabrum tuum de loco suo (c). Illud quoque in eodem facto sollicite considerate, quod per totum testum sancti Evangelii nusquam reperitur, Dominum tanta severitate, tam districta censura iustitiae peccantes corripuisse, cum non solum eloquio increpans, verum etiam facto flagello de funiculis verberans omnes eliminavit de templo; aperte demonstrans, quod tales negotiatores non sicut caeteri peccatores sunt corripiendi, sed a templo Dei, scilicet sancta Ecclesia longius sunt proiciendi. Nam sicut per columbarum venditores illi denotantur, qui sacram manus impositionem vendere conantur; sic per nummularios ecclesiastici beneficii venditores designantur, qui domum Dei,

(a) Psalm. lxx. 16. (b) Matth. xxi. 12 et seq. (c) Apoc. ii. 3.

Simoniaci a Chalcedonensi concilio damnati.

Quae Deo offeruntur, sacra sunt;

Eodem modo qui sacram ordinem, ac qui sacram Ecclesiae rem vendunt, vel emunt.

Divisio reddituum ecclesiasticorum in quatuor partes facienda.

Simonia damnata in Veteri Testamento.

Simoniaci a sancta Ecclesia longe proiciendi.

Qui columbarum venditores;

Qui nummularii intelligantur.

teste Evangelio, speluncam latronum efficiunt, quia ab huiusmodi mercatoribus, quidquid possunt, capiunt, et gladio suae malitiae, non corpora, sed, quod peius est, animas trucidare noscuntur. Tempore vero apostolorum cum multi rerum suarum pretia ad pedes eorum ponerent, Anania et Saphira, inspirante Sancto Spiritu, voto cordis pretium agrorum suorum Deo obtulerunt, qui postmodum, quia suggerente diabolo, partem ipsius pretii retinere conati sunt, voce B. Petri principis apostolorum Spiritui Sancto mentiti esse dicuntur; et quam grave scelus contraxerint, utriusque repentina morte monstratur. Si ergo illi initio surgentis Ecclesiae tam horribili poena divinitus sunt puniti pro eo solummodo, quod partem pretii retinissent, quod solo voto Ecclesiae obtulerant; quid dicendum est de his mercatoribus, qui non suas, sed res Ecclesiae in usus suos, et propinquorum suorum non verentur vertere? Profecto sicut deterius est distrahere, vel comparare res Ecclesiae, non quas ipsi Ecclesiae conferunt, seu quas pro animabus suis fideles offerunt, quam solam pretii partem rerum a se oblatarum retinuisse; sic talium negotiatorum interitus gravior et profundior, quam illorum esse convincitur. Ex hac quoque pessima venditione pene malorum omnium semina pullulare noscuntur. Nam hi, qui res Ecclesiarum, et potiora earum pretio student acquirere, non Deo vel eius Ecclesiae velle famulari, sed soli mammonae velle servire veridica ratione probantur. Sicut etiam sanctus Gregorius de simoniaco testatur, non vitam moribus componere, non scientia curant exornare; sed solummodo aurum et pecuniam, quibus res emant Ecclesiae, inhiantes desiderant congregare. Ac si tandem malitiae suae votum impleverint, et data numerosa pecunia, rerum ecclesiasticarum penes se dominium habere caeperint, tunc aperiunt, qua intentione Ecclesiae militare decreverunt. Toto enim mentis annisu, undecumque possunt, corradere pecuniam stu-

dent, ut, quae prius evacuaverant, possint redimplere marsupia; cuius aviditate impulsis sacris non parcunt altaribus, sed veluti fures et sacrilegi profanas eis manus iniiciunt, pauperibus et Ecclesiarum fabricis decimas et oblationes iuste et canonicas competentes, more praedonum diripiunt, a mortuis etiam quasi fisci exactores importunis clamoribus velut tributa exigunt. Terras quoque, quas fideles pro suis peccatis Ecclesiae contulerunt, quia eas ex toto vendere non possunt, ob vilissimum redditum, pecunia accepta, quibusque concedunt. Inter se autem, ubi de lege divina, et de animarum salute esset tractandum, litibus et contentionibus, clamoribus et iniuriis praestrepere non desistunt. Quibus ad cumulum suae damnationis non sufficit, quod ipsi pereunt, sed insuper laicos, quibus ducatum rectae viae praebere debuerant, secum malo exemplo trahunt in profundam inferni voraginem. Quapropter ego Alexander S. R. E. et Apostolicae Sedis episcopus, immo minister indignus, tot et tanta mala in multis Ecclesiis, et maxime in Lucensi Ecclesia, ex iniqua concupiscentia fieri conspiciens, ne sanguis iniquorum a districto Iudice de manu nostra requiratur, illa extirpare, et penitus eradicare decrevimus. Constituimus itaque, et praesenti decreto firmamus (sicut olim nostri decessores fecisse noscuntur), ut nullus deinceps episcoporum beneficium Ecclesiae, quod quidam canonicam, vel praebendas, seu etiam ordines vocant, pro aliquo pretio vel munere clericis audeat unquam conferre. Sed etiam ministros et servitores Ecclesiae gratis et absque ulla venalitate in sancta Ecclesia studeant ordinare. Nec eligant in domo Domini, qui maiores sacculos pecunia conferant; sed eos, qui moribus et disciplina atque scientia divites, pro officio suo ipsam valeant sustentare Ecclesiam. Sponsae Christi donaria non pro libito cuiusque, invito sponso venalia fiant; sed gratis, et pro vitae meritis tribuantur; nec audeat ullus,

Exemplum Anania et Saphirae.

Contra eos, qui in suum, vel consanguineorum usum vertunt Ecclesiae res.

Simonia omnium peccatorum origo.

Decretum, ne quis episcopus pretio conferat beneficia;

Sed gratis ordinet;

Et non ditiores, sed probatiores moribus eligat ad ministrandum Ecclesiae;

Sed gratis dandum, gratiasque accipiendum.

Nihil dandum fabricae, aut donariis ecclesiarum, nec quod pauperibus sit tribuendum, pro acceptione beneficii.

Privatio beneficii et gradus;

Atque anathema contra inobservantes.

Subscriptio Alexandri PP.

cuiuscumque gradus sit clericus, per se vel per interpositam personam aliquo ingenio pretium vel dare vel promittere; nec ipsi episcopo, nec alicui ex eius ministris, sed cuiuscumque magnae vel mediocri aut parvae personae. Ne vero caliditas et fraus diaboli sub specie religionis aliquos suae malitiae laqueo capiat, constituimus, et eodem modo firmamus, ut nullus cuiuscumque gradus clericus pro Ecclesiae beneficio aliquid audeat conferre, aut fabricae Ecclesiarum, vel donariis Ecclesiarum, seu etiam, quod pauperibus sit tribuendum, quia, teste Scriptura, qui aliquid male accipit, ut quasi bene dispenset, potius gravatur, quam iuvatur. Quod si aliquis divinorum praeceptorum, et animarum salutis immemor, praefatum beneficium Ecclesiae iniqua cupiditate ductus vendere vel emere temerario ausu praesumpserit; sicut in Chalcedonensi concilio definitum est, gradus sui periculo eum subiacere decernimus; nec ministrare possit Ecclesiae, quam pecunia venalem fieri concupivit; et insuper terribili anathematis mucrone perfossus (nisi resipuerit) ab Ecclesia Dei, quam laesit, modis omnibus abscindatur.

EGO ALEXANDER solius Dei misericordia Sanctae Romanae et Apostolicae Ecclesiae Praesul, et Lucensis episcopus, in hoc decreto ad confirmandum ss.

XXXII.

Decreta circa collationem beneficiorum in Lucensi Ecclesia, et sacrum ministerium ibi peragendum (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Contra ordinationes per saltum, et sacras praebendas simoniace acceptas. — Partitio praebendarum in Lucensi Ecclesia facta. — De ratione in iis conferendis servanda. — Ita tamen, ut pretium nullum intercedat. — Missa solemnis, sive conventualis cum canonicis horis in eadem Lucensi Ecclesia qualibet

(1) Ex Ughell. loc. cit.

die celebranda statuitur. — De pluribus beneficiis non retinendis; — Sed uni tantum serviendum Ecclesiae. — Inobservator decreti huius beneficio et gradu privatur, — Atque anathematizatur. — Alexandri PP. subscriptio.

Alexander episcopus servus servorum Dei, Lucensis Ecclesiae canonicis ac filiis per omnia dilectis, eorumque successoribus, in perpetuum.

Exordium

Quamvis ecclesiasticae disciplina censurae pro officio a Deo nobis commissio nos admoneat, vigilantia cura universis Ecclesiis toto orbe terrarum diffusis providere; speciali tamen speculatione nostrae Lucensi Ecclesiae pro posse nos opitulari oportet, cuius regimen, antequam ad Apostolicae Sedis curam vocemur, divina nobis imposuit Providentia. Unde cum omnibus simpliciter, huic tamen dupliciter oculum nostrae speculationis intendere oportet. Nam quia inimico humani generis insidiante, sanctae Matris Ecclesiae compositos mores, ab antiquis Patribus institutos, prava quorundam temeritas, seu potius cupiditas violare non metuit, ideo studiosos sollicitosque convenit esse, ut, quae mala quotidie pullulant, mucrone iustitiae resecentur. Nam, carissimi filii, ut vestra bene novit dilectio, in nostra praelibata Ecclesia pessima inoleverat consuetudo, ut ordines, et canonicae ipsius Ecclesiae sic passim et indiscrete cuique tribuerentur, ut ille sacerdotalis ordinis iniret officium, qui nec dum etiam Hostiarum vel Lectoris ministerium suscepisset. Nec stabili ordine sortitum fuerat, quis missarum solemnitas celebrare, quis sanctum Evangelium, vel Apostolum legere debuisset. Indisciplinatis etiam et saecularibus clericis, vita et scientia longe ab ecclesiastica doctrina seiunctis, praelibatae Canonicae conferebantur; nec tamen absque interventu pecuniae, vel etiam praemiorum; qui ipsam Ecclesiam potius perturbare, quam moribus videbantur ornare. Quae omnia quantum Deo et ecclesiasticae religioni contraria et inimica existant, nullum igno-

Contra ordinationes per saltum,

et sacras praebendas simoniace acceptas

Partitio praebendarum in Lucensi Ecclesia facta.

De ratione in iis conferendis servanda.

Ita tamen, ut pretium nullum intercedat.

Missa solemnis, sive conventualis cum canonicis horis in eadem Lucensi Ecclesia qualibet die celebranda statuitur.

rare putamus; vobis autem tanto verius sunt cognita, quanto diutius sustentata. Quapropter divino adiutorio simul, et apostolica fulti autoritate, haec deinceps reseccanda, et in melius reformanda decernimus, eo scilicet tenore ac ratione, ut ex triginta ordinibus, qui in iam nominata Ecclesia esse noscuntur, duodecim presbyteris traderentur, qui quotidie missarum solemnitas, et quae sacerdotali officio congruunt, peragere possent: septem vero diaconos, totidem subdiaconos, in his septem ordinibus, qui competenter ecclesiasticum officium iuxta ordinem suum adimplere valerent: reliquos vero choro tantummodo deputavimus. Eos ergo in praefatis ordinibus ita eligi decrevimus, ut si quando Deo vocante aliquis eorum ex hac luce decederit, loco eius nullus alius subrogetur, nisi ille, qui decedentis officium integritate vitae, et puritate scientiae valeat adimplere; ut si presbyter fuerit decessor, loco eius vel presbyter substituatur, vel qui eodem anno presbyterii valeat honorem accipere. Similiter de diaconibus et subdiaconibus eadem ratio, idemque ordo procedat. Horum autem omnium ordinationem, ita Deo annuente, volumus canonice fieri, ut nulla venalitatis fraus, vel pecuniae interventus aliqua possit ratione subripere; sed gratis et absque ullius commodi ratione consistat, nisi ordinandus non statuto pretio, sed sua sponte ad utilitatem vel honestatem Ecclesiae aliquid largiri voluerit. Avaritiam etenim de templo Dei eliminandam, sacrum testatur Evangelium, quod refert, et Dominum per se ipsum nummulariorum aes effudisse, et cathedras vendentium columbas evertisse. Officium autem ipsius Ecclesiae ita ad honorem Dei fieri volumus, ut omni die una solemnis missa cum diacono et subdiacono hora tertia celebretur cum canonicis horis, sicut consuetudo deposcit Matris Ecclesiae. Illud quoque non minima cor-

rectione indigere prospeximus, quod quidam clericorum plus suae avaritiae quam Ecclesiae consulentes, in duabus vel etiam in tribus Ecclesiis ministrare noscuntur; et cum uni vix congrue et opportune sufficiant, ambitu pecuniarum illecti duabus vel tribus, sicut diximus, suum officium pollicentur; sicque fit, ut cum plures vicissim percurreunt, nullam canonice et iuste regere valeant. Quapropter hanc quoque causam in melius reformantes, constituimus, et praesenti decreto firmamus, nullum, qui in maiori et Matrici Ecclesia deinceps fuerit ordinatus, aliam praeter ipsam posse tenere Ecclesiam; sed, sicut sacri praecipunt canones, ipsa et sola contentus, ut competens in ea possit exercere servitium. Nec valet, et instabilis huc illucque discurret; sed singulari Ecclesiae, quasi fixus et immobilis perseveret. Quod si quis temerario ausu haec omnia, quae salubriter ad utilitatem sanctae Ecclesiae constituta sunt, violare vel infringere temptaverit, noverit, se apostolica auctoritate, nisi resipuerit, gradus sui periculo subiacere, et ecclesiastici beneficii fieri expertem; et insuper pro sua temeritate a clero repulsus, laicorum tantum communioni deputetur. Si vero adhuc quoque obstinato animo in eadem pertinacia manere praesumpserit, et admonitus ad hoc, quod salubriter decrevimus, reverti noluerit, a liminibus sanctae Matris Ecclesiae, quam impugnare non desinit, alienus existat. Conservator autem huius nostrae canonicae dispositionis, apostolica sit munitus intercessione, et gaudeat caelesti repletus benedictione.

EGO ALEXANDER solius Dei misericordia, licet indignus, Sanctae Romanae et Apostolicae Ecclesiae Praesul, et Lucensis episcopus, in hoc decreto a me facto ad confirmandum ss.

De pluribus beneficiis non retinendis;

Sed uni tantum serviendum Ecclesiae.

Inobservator decreti huius beneficio et gradu privatur;

Atque anathematizatur.

Alexandri PP. subscriptio.

XXXIII.

Decretum de non alienandis bonis, ad Ecclesiam Lucensem spectantibus (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Decessorum episcoporum incuria in conservandis Ecclesiae bonis. — Hinc invecta simoniae labes. — De iis non alienandis; — Nisi in pignus cogente necessitate. — Omnia huiusmodi bona Lucensi episcopo confirmantur. — Anathema contra inobservantes. — Et si episcopus sit, privationis poenam incurrat. — Alexandri PP. subscriptio.

Alexander episcopus servus servorum Dei, clero et populo sanctae Lucensis Ecclesiae, in perpetuum.

Exordium. Quamvis circa omnes Ecclesias, per orbem terrarum longe lateque diffusas, pro earum gubernatione oculum nostrae speculationis intendere oporteat; praecipue tamen erga Lucanam Ecclesiam attentissime vigilare nos convenit, quia ei propter episcopatus suscepti administrationem, et pro universalis apostolicae consideratione dupliciter quodammodo providere compellimur. Qua de causa haec nostri cordis, Deo aspirante, voluntas semper inhaerere debet, ut quae in ea vel incuria vel malitia quorundam hactenus male pullulare cognovimus, resecare et emendare studeamus; et quae ad honorem et salutem ipsius Ecclesiae spectare videantur, congrue ordinare et firmiter statuere debeamus. Ante nostra etenim tempora praecessores nostri, qui eidem Ecclesiae praesse visi sunt, seu propter carnalium propinquorum affectus, seu pecuniae amore illecti, vel etiam quorundam potentium nimia importunitate devicti, castella, terras, possessiones ipsius Ecclesiae ita indiscrete superflua effusione largiti sunt, ut nec sibi, nec familiae suae, vel reliquis sibi ministrantibus, prout congruebat, in propriis necessitatibus succurrere potuissent. Fiebat itaque propter rerum penuriam, ut ordines sacros, et ecclesiastica officia, quae pure et absque ulla venali-

(1) Ex Ughell. loc. cit.

tate, solo vitae aeternae intuitu, concedi oportet, pro pecuniae et diversorum numerum exactione, profanis quibusdam, et indignis tribuerent; et, quod omnes catholicos detestari et abominari oportet, de morte animae vitam corporis sustentarent. Proinde divina inspiratione commoti, ne de caetero tam grave peccatum ex occasione paupertatis emergat, praesenti decreto constituimus, et apostolica auctoritate firmamus, ut nullus deinceps pontificum, quibus ipsa sancta Ecclesia commissa fuerit, castella, mansos, terras, possessiones, quas non modo ad manus nostras habemus, vel quas ipsa Ecclesia in antea, Deo largiente, pure et absque contradictione acquisitura est, praeter illa, quae in beneficium hucusque dari consueverunt, aliquo ingenio alienare vel auferre, seu alicui dare moliat, nisi necessitate cogente, in pignus ea sine malo ingenio ad tempus tradiderit, ea ratione, ut ante statutum tempus eas persolvat, et recipiat. Ita sane omnem alienationem, et quamcumque dationem penitus interdiximus, ut nemo in posterum praesumat, praedictas res Ecclesiae vel per beneficium dare, aut per libellum concedere, aut quovis modo alicui personae tribuere, nisi tantum agricolis et laborantibus, et ipsi episcopo vel eius misso aut ministeriali rationem reddentibus; sed omni tempore intactae et illaesae subsistant ad utilitatem episcopi, et suae necessitatem familiae sustentandam. Ne vero in dubium venire possit a quarum rerum traditione nos nostrosque successores per omnia volumus abstinere, praesentis decreti pagina nominatim illas inserere, et adnotari praecipimus; ne vel ipsos episcopos, vel procaces et importunos petitores latere possit ipsarum rerum notitia. *Hic enumerata bona consulto relinquuntur.* Haec itaque omnia, quae praesenti decreto connumeravimus, et si quae alia noviter acquirenda, quae Deus in manus nostras vel nostrorum successorum, sicut supe-

De iis non alienandis;

Nisi in pignus cogente necessitate.

Omnia huiusmodi bona Lucensi episcopo confirmantur.

Anathema contra inobservantes.

Et si episcopus sit, privationis poenam incurrat.

Alexandri PP. subscriptio.

rius dictum est, dare voluerit, eo modo ordinamus, et firma stabilitate componimus, ut semper deinceps ad manus Lucensis episcopi teneantur, et ad privatas eius rationes spectare videantur, ut ex his valeat suae utilitati simul et honestati consulere, ac suae familiae decenter necessitati succurrere. Si quis nostrorum successorum haec, quae salubriter ad Ecclesiae honestatem, et ipsius episcopi utilitatem statuta sunt, temerario ausu infringere, vel violare praesumpserit; vel carnali amore vel iniqua cupiditate devictus, contra haec aliquo ingenio venire temptaverit, pro sua praesumptione nodo excommunicationis et maledictionis alligatum se esse cognoscat, et ab episcopali officio usque ad satisfactionem removendum, itaut omne damnum, quod ex sua malitia sibi metipsum et Ecclesiae ex hac re intulit, resarcire cogatur. Ut vero omnia, quae superius comprehensa sunt, firma et illibata Deo auctore serventur, hanc decreti paginam manus nostrae subscriptione, et sigilli nostri impressione confirmari praecipimus.

† EGO ALEXANDER solius Dei misericordia, licet indignus, Sanctae Romanae et Apostolicae Ecclesiae praesul, et Lucensis episcopus, in hac constitutionis a me factae pagina ss.

S. GREGORIUS VII

PAPA CLVII

Anno aerae Christi comm. MLXXIII.

Hildebrandus S. R. E. archidiaconus electus est Pontifex, et in Lateranensi basilica inthronizatus die 22 aprilis 1073, cum adhuc Alexandro Papae in eadem Ecclesia parentaret: dilata tamen est ordinatio in presbyterum ad octavam Pentecostes: qua facta, die 29 iunii anni eiusdem in natali apostolorum in Summum Pontificem, assumpto sibi Gregorii VII nomine, con-

secratus est. Sedit in pontificatu annos XII, mensem I, dies IV ab electionis die computandos. Fuit autem temporibus Michaelis Ducadis, mox Nicephori Botoniatis, ac post huius monachatum Alexii Comnenii in Oriente imperatorum, in Occidente vero regnante Henrico IV Germaniae rege, ac post depositionem eius Rodulpho Svecorum duce. Postquam plurimos pro Ecclesia Dei labores, maximosque pro vindicandis eiusdem Ecclesiae auctoritatisque apostolicae iuribus vexationes pertulisset, obdormivit in Domino die 25 maii anno 1085, corpus vero in Ecclesia S. apostoli et evangelistae Matthaei sepulturae traditum est. Vacavit sedes fore ad annum.

Schisma vigesimum tertium.

In Romano Pontificatu sedente Gregorio VII, gravissimum schisma passa est Ecclesia ab Henrico IV Germaniae rege, qui usum investiturarum, quas pro Ecclesiis contra canones dare consueverat, sibi a Gregorio in secunda Romana synodo interdictum egre ferens, virus, quod Saxonica gente in rebellionem persistente, pectore celaverat, ea devicta evomit in Pontificem, coactoque Wormatiae conciliabulo, eum a pontificatu deponere tentavit. Haec cum innotuissent Gregorio, diem regi indixit, lataque excommunicationis sententia, omnibus christianis iuramento, quod illi fecerant, solutis, ipsum regia dignitate privavit. Veniam petenti, quamquam subdole, non est denegata, et dignitas restituta. Sed brevi ad crimina relabentem iterata depositio et excommunicatio percussit. Quare iratus rex apud Brixiam schismaticorum conventum habuit, in quo Guibertus Ravenatensis archiepiscopus antipapa electus est, et Gregorius Papa depositus die 23 iunii anni 1080. Anno vero sequenti, die 12 martii, capta ab Henrico rege per vim urbe Roma, Guibertus inthronizatus est apud S. Petrum, et Clemens III nominatus. In schismate vixit, quamvis ab Urbano II in concilio Beneventano excom-